

Noi credem în Isus

LECȚIA
DOI

HRISTOSUL

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel®. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Nașterea și pregătirea	2
A. Întruparea	3
1. Nașterea din fecioară	3
2. Moștenitorul lui David	5
3. Unirea hipostatică	6
B. Botezul	9
1. Confirmarea ca Hristos	9
2. Ungerea pentru slujbă	9
3. Împlinirea neprihănirii	10
C. Ispitirea	10
1. Ascultarea	11
2. Mila	12
3. Caracterul impecabil	12
III. Lucrarea publică	13
A. Evanghelia	14
1. Împărăția	14
2. Pocăința	15
B. Puterea	17
1. Confirmarea identității	17
2. Asigurarea succesului	18
C. Afirmațiile	19
1. Mărturisirea apostolică	19
2. Schimbarea la față	20
IV. Pățimirea și moartea	21
A. Intrarea triumfală	22
B. Cina Domnului	24
1. Ispășirea	25
2. Noul Legământ	25
C. Răstignirea	26
1. Imputarea	26
2. Judecata	27
V. Preamărirea	28
A. Învierea	29
1. Planul de răscumpărare	29
2. Binecuvântările mântuirii	30
B. Înălțarea	31
1. Autoritatea apostolică	31
2. Întronarea	32
C. Domnia	Error!
Bookmark not defined.	
1. Cuvântul și Duhul	34
2. Mijlocirea	34
3. Cârmuirea	Error!
Bookmark not defined.	
D. Întoarcerea	36
1. Judecata	36
2. Înnoirea	37

VI. Concluzie	38
----------------------------	-----------

Noi credem în Isus

Lecția a doua

Hristosul

INTRODUCERE

În cele mai multe locuri din lumea contemporană, oamenii au cel puțin două nume. De exemplu, pot avea un nume de familie care le indică apartenența la un anumit grup și un prenume care îi identifică ca persoană. Așa că, atunci când îi învățăm pe copii despre Isus Hristos, de multe ori ei presupun că „Isus” este prenumele, iar „Hristos” este numele de familie. De fapt, uneori chiar și adulții au această idee greșită. Însă asta nu ar trebui să ne surprindă. La urma urmei, chiar și Biblia folosește uneori cuvântul „Hristos” ca și cum ar fi numele lui Isus. În realitate însă, cuvântul „Hristos” este un titlu care identifică slujirea și onoarea lui Isus în împărăția lui Dumnezeu.

Aceasta este a doua lecție din ciclul *Noi credem în Isus* și am intitulat-o „Hristosul.” În această lecție ne propunem să analizăm evenimentele și caracteristicile vieții lui Isus care ne vor ajuta să clarificăm ce înseamnă că El este Hristosul.

Cuvântul „Hristos” înseamnă uns. Este traducerea cuvântului grec nou-testamentar *Christos*, care este la rândul său traducerea cuvântului ebraic vechi-testamentar *Mashiach* sau Mesia.

Mulți sunt surprinși când află că Biblia nu folosește termenul de „Hristos” sau „uns” doar pentru Isus. Acesta e un termen destul de des întâlnit în Vechiul Testament, referindu-se la oamenii care erau unși cu ulei pentru a-i marca drept slujitori speciali ai lui Dumnezeu. În anumite perioade ale istoriei Vechiului Testament, toți profeții, preoții și împărații puteau fi numiți „unși” în sens general.

De exemplu, unul din cele mai importante sensuri ale termenului „Mesia” sau „Hristos” în Vechiul Testament este referirea la descendenții lui David care au slujit ca împărați ai lui Israel și Iuda. Putem vedea lucrul acesta în texte precum 2 Cronici 6:42, Psalmul 89:38-39 și 51 și Psalmul 132:10, 17.

Dar anumite porțiuni din Vechiul Testament au creat așteptarea că în viitor avea să vină un Uns foarte deosebit. Acesta avea să întruchipeze în mod unic toate aceste roluri și să împlinească toate scopurile mântuitoare ale lui Dumnezeu în lume. Această persoană a ajuns să fie cunoscută în rândul evreilor ca Mesia sau Hristosul. Bineînțeles, creștinii din întreaga lume știu că Isus a fost acest măreț Mesia, cel din urmă Uns, Hristosul.

Discuția noastră despre Isus ca Hristos se va împărți în patru secțiuni. Mai întâi, vom vedea semnificația teologică a unor evenimente din perioada nașterii și pregătirii Sale pentru rolul de Hristos. Apoi vom studia lucrarea Sa publică în calitate de Hristos. În al treilea rând, vom examina pătimirea și moartea Sa și, în fine, vom cerceta evenimentele asociate înălțării Sale ca Hristos. Să începem cu nașterea și pregătirea lui Isus.

NAȘTEREA ȘI PREGĂTIREA

În această lecție, vom descrie nașterea și pregătirea lui Isus pentru slujirea mesianică drept perioada care ține de la vestirea nașterii Sale până la întoarcerea Sa victorioasă după ispitirea din pustiu. Vom analiza în amănunt câteva evenimente din această perioadă a vieții Sale, însă înainte vom trece rapid în revistă întreaga perioadă.

Înainte de nașterea lui Isus, aceasta a fost vestită de îngeri mamei Sale fecioare, Maria, și logodnicului ei, Iosif. În Luca 1:26-38, îngerul Gabriel a anunțat-o pe Maria de nașterea lui Isus. Un înger al Domnului a transmis un mesaj similar și logodnicului Mariei, Iosif, în Matei 1:20-21. Iosif și Maria trăiau în Israel, care făcea parte din imperiul roman. Când Maria era aproape să nască, Cezar August poruncit să se facă un recensământ în vederea plății birurilor, și astfel Iosif și Maria au trebuit să meargă în Betleem. Aceste lucruri sunt relatate în Luca 2:1-5.

Luca ne spune în 2:6-20 că Isus s-a născut în timpul acestei șederi în Betleem. Oștiri de îngeri i-au anunțat pe niște păstori din împrejurimi cu privire la nașterea Lui; aceștia s-au dus să-L vadă, apoi au răspândit vestea pe care o primiseră. Orientându-se după cârmuitorii și evenimentele contemporane menționate de Luca, precum și pe baza istoriei extra-biblice, în general istoricii au calculat că Isus S-a născut în jurul anului 4 î.H.

Biblia nu consemnează multe evenimente de la începutul vieții lui Isus, însă Luca 2:21 afirmă că a fost numit și circumcis la opt zile de la naștere. De asemenea, când a fost înfățișat la templu, doi slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, Simeon și Ana, L-au recunoscut că este Hristosul cel multășteptat, după cum citim în Luca 2:22-40. Și magii de la Răsărit L-au recunoscut ca Împăratul Iudeilor, a cărui naștere a fost marcată de mișcări supranaturale ale stelelor, după cum citim în Matei 2:1-12.

Însă Isus nu a rămas multă vreme în Israel. Când împăratul iudeu Irod cel Mare a aflat de la magi că noul Împărat al Iudeilor Se născuse, a vrut să-L ucidă pe nou-născutul Mesia. Așa că a poruncit măcelărirea tuturor băieților sub doi ani din Betleem și împrejurimi. Dar Domnul l-a înștiințat pe Iosif, care a fugit cu familia în Egipt. După moartea lui Irod, s-au întors în Israel, dar, ascultând de o altă înștiințare din partea lui Dumnezeu, Iosif s-a stabilit în micul Nazaret, departe de noul împărat al iudeilor, Arhelau, fiul lui Irod. Aceste relatări sunt consemnate în Matei 2:13-23.

Când Isus era copil, familia Lui mergea la sărbătorile anuale ale evreilor din Ierusalim. După cum relatează Luca 2:41-52, într-una dintre aceste călătorii, când Isus avea doisprezece ani, a făcut o impresie puternică asupra liderilor și învățătorilor religioși prin înțelepciunea și cunoștințele Sale.

Când avea în jur de 30 de ani, Isus a început să Se pregătească pentru lucrarea publică. Mai întâi, a fost botezat de Ioan Botezătorul, cum citim în Matei 3:13-17, Marcu 1:9-11 și Luca 3:21-23.

Apoi, imediat după botez, a postit în pustiu timp de patruzeci de zile, după cum citim în Matei 4:1-11, Marcu 1:12-13 și Luca 4:1-13. În această perioadă, S-a împotrivit ispitelor lui Satan, înainte de a Se lansa în lucrarea publică.

Deși s-ar putea spune multe despre perioada nașterii și pregătirii lui Isus, ne vom axa doar pe trei evenimente: întruparea, botezul și ispitirea Lui. Să vorbim mai întâi despre întruparea lui Isus.

ÎNTRUPAREA

Termenul teologic de „întrupare” se referă la preluarea permanentă a naturii umane de către Isus, incluzând un trup și un suflet uman. Scriptura vorbește despre întrupare în multe locuri, cum ar fi Ioan 1:1, 14, Filipeni 2:6-7 și Evrei 2:14-17.

În această lecție ne vom axa pe semnificația teologică a întrupării lui Isus, analizând nașterea Sa din fecioară, statutul Său de moștenitor al lui David și unirea hipostatică dintre natura Lui divină și cea umană. Să începem cu nașterea din fecioară.

Nașterea din fecioară

Maria, mama lui Isus, era fecioară când L-a zămislit, L-a purtat și L-a născut pe Isus. Ea a rămas însărcinată prin intervenția miraculoasă a Duhului Sfânt și a rămas fecioară până când L-a născut pe Isus. Aceste lucruri sunt arătate explicit în Matei 1:18-25 și Luca 1:26-38.

Nașterea din fecioară a lui Isus are cel puțin trei implicații importante. În primul rând, întrucât S-a născut dintr-o femeie, Isus este pe deplin uman.

Conform relatărilor din pasaje ca Geneza 1:21-28, ordinea inițială stabilită de Dumnezeu era ca făpturile Sale să se reproducă după soiul lor. Un rezultat specific al acestui fapt este că femeile umane nasc întotdeauna copilași umani. Asta înseamnă că Isus S-a dezvoltat în pântecul mamei Sale la fel ca orice alt copil, așa că a fost înzestrat cu o adevărată natură umană, formată din trup și din suflet.

Grigorie de Nazianz, episcop al Constantinopolului, care a trăit între anii 325 și 389 d.H., a scris despre importanța adevăratei umanități a lui Isus în Epistola 51. Iată ce a zis:

Căci ceea ce El nu a preluat, nu a vindecat... Dacă Adam a căzut doar pe jumătate, atunci ce preia și mântuiește Hristos poate fi tot pe jumătate; dar dacă întreaga natură [a lui Adam] a căzut, atunci trebuie unită cu întreaga natură a Celui născut și astfel mântuită ca întreg. Așa că să nu ne pizmuiască ei deplina mântuire ori să-L îmbrace pe Mântuitor numai cu oasele, nervii și portretul omului.

În acord cu Evrei 2:17, Grigorie a recunoscut că pentru mântuirea omului este nevoie de un Mântuitor care e ca noi în plinătatea umanității noastre.

În al doilea rând, deoarece Isus a fost zămislit în mod miraculos de Duhul Sfânt, natura Sa umană nu a fost deloc stricată de păcat. După cum afirmă Romani 5:12-19, toți oamenii poartă vina primului păcat al lui Adam și, în conformitate cu Romani 7:5-24, suntem stricați și locuiți de acel păcat. Dar Biblia spune clar că Isus S-a născut fără păcat. Putem vedea lucrul acesta în 2 Corinteni 5:21 și 1 Ioan 3:5 și se subînțelege și din vestirea nașterii lui Isus din Luca 1:35. Deși teologii au recunoscut întotdeauna că există o oarecare taină în modul în care Isus, în pofida nașterii dintr-o mamă umană, a evitat vina și stricăciunea păcatului, cei mai mulți sunt de acord că nașterea din fecioară indică neîndoielnic supranaturala prezență și păstrare susținătoare a lui Dumnezeu, prin care s-a realizat lucrul acesta.

A fost esențial ca Isus să fie fără păcat, deoarece venea să-i răscumpere pe păcătoși. Și astfel, întreaga tipologie a sistemul jertfelor din Vechiul Testament, de exemplu, care pretindea ca animalele de jertfă să fie fără defect, fără cusur, prefigurează necesitatea ca Isus să fie fără păcat și nevinovat când venea să facă ispășire pentru noi. Cel care vine să facă ispășire pentru păcătoși trebuie să fie fără păcat.

— dr. Robert G. Lister

Pentru a împlini imaginea vechi-testamentară a jertfei înlocuitoare, jertfa trebuia să fie fără păcat sau perfectă. Cred că ne putem închipui că, dacă Hristos ar fi fost în vreun fel părtaș cu noi în natura păcătoasă și ar fi fost înclinat spre purtarea păcătoasă, chiar El ar fi avut nevoie, în mod automat, de un înlocuitor în ochii unui Dumnezeu sfânt. Însă neprihănirea Lui L-a îndreptățit să fie avocatul altor persoane cu această nevoie. O altă perspectivă – nu contradictorie, ci suplimentară – este că Isus e al doilea Adam, Cel care a reușit acolo unde primul Adam a eșuat. În timp ce Adam nu reușise să ducă o viață de ascultare desăvârșită, Isus Hristos a reușit. Așadar, indiferent din ce punct de vedere privim, că a devenit al doilea Adam sau că a devenit jertfa perfectă și adecvată pentru păcat, nevinovăția lui Hristos are o importanță vitală și reprezintă un element esențial al veștii bune despre Mesia.

— dr. Glen Scorgie

O a treia implicație a conceiverii și nașterii din fecioară este aceea că Isus este cu adevărat Mesia cel promis, care a fost trimis să-Și mântuiască poporul de păcat și moarte. În Matei 1:21, Iosif a primit această profeție într-un vis:

[Maria] va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale (Matei 1:21) .

Iar în Matei 1:22-23, autorul a interpretat profeția în felul următor:

Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce vestise Domnul prin prorocul, care zice: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel” care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:22-23).

În această explicație, Matei citează Isaia 7:14, arătând că faptul că nașterea lui Isus a împlinit această profeție demonstrează că El este Hristosul.

Unii teologi evanghelici cred că profeția lui Isaia cu privire la nașterea din fecioară se referă direct la Isus, pe când alții cred că aceasta indică doar tipologic spre El. Însă toți evanghelicii sunt de acord că Duhul Sfânt a făcut-o în mod miraculos pe Maria

să zămislească și că nașterea lui Isus din fecioară demonstrează că El este Mesia cel profețit, prin care Dumnezeu avea să-Și mântuiască poporul de păcat și moarte.

După ce am abordat întruparea lui Isus din punctul de vedere al nașterii din fecioară, să ne îndreptăm acum atenția spre statutul Său de moștenitor al lui David.

Moștenitorul lui David

În Matei 1, autorul începe genealogia lui Isus arătând că este fiul lui Avraam și fiul lui David, fapt de mare importanță pentru Matei. Motivul este că în Vechiul Testament, pe vremea împăratului David, Dumnezeu stabilise efectiv tiparul împărăției Sale, modul în care avea să fie exercitată domnia Sa în lume. David fusese un prototip, un model al domniei dorite de Dumnezeu – domnia lui Dumnezeu peste poporul Lui în locul Lui. Astfel, având acest model stabilit în Vechiul Testament, era deosebit de important ca Isus să vină și să-l împlinească. Așa că acesta este un motiv foarte important. Un alt motiv se găsește pe paginile Vechiului Testament, în 2 Samuel 7, unde lui David i făgăduiește că unul va sta pe tronul său pe vecie și că acesta va fi cel care va institui domnia împărătească a lui Dumnezeu. Într-un sens, această promisiune fusese încălcată atunci când, timp de cinci-șase sute de ani, nu au mai fost împărați peste Israelul din vechime. Apoi a venit Isus și în evangheliile citim că El este Cel care stă acum pe tronul lui David. Este de o importanță vitală ca, atunci când vine Mesia, să vină din spița lui David.

— dr. Peter Walker

Este crucial să recunoaștem că Isus a fost moștenitorul lui David, întrucât asta Îi conferă dreptul legal de a fi Mesia sau Hristosul. În secolul al X-lea î.H., Dumnezeu a făcut un legământ cu David, promițându-i întemeierea unei împărății veșnice pe pământ, sub domnia unuia dintre descendenții lui. Găsim referiri la acest legământ în 2 Samuel 7 și 1 Cronici 17.

După moartea fiului său, Solomon, împărăția lui David s-a scindat. Însă Vechiul Testament a prevestit că un împărat viitor din spița lui David, cunoscut ca „Mesia” sau „Hristosul,” va restabili în cele din urmă împărăția. Citim despre el în pasaje precum Psalmii 89:3-4, 110:1-7 și 132:17. El avea să înnoiască împărăția lui David, să-i aducă pe exilați înapoi în Țara Făgăduinței și să aducă cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu țării restabilite. Aceste promisiuni pot fi văzute în multe locuri, inclusiv în Ieremia 23, 30 și 33, precum și în Ezechiel 34:20-31 și 37:20-28. Din această cauză subliniază genealogiile din Matei 1 și Luca 3 că El Se trage din David. Sunt menite să demonstreze că Isus avea dreptul legal la slujba de Mesia sau Hristos.

După ce am analizat nașterea lui Isus din fecioară și statutul Său de moștenitor al lui David, suntem gata să abordăm unirea hipostatică.

Unirea hipostatică

Termenul tehnic de „unire hipostatică” se referă la faptul că

Isus este o persoană cu două naturi distincte (o natură divină și o natură umană), fiecare natură păstrându-și propriile atribute.

Isus este a doua persoană a Sfintei Treimi. De-a lungul întregii veșnicii, El a avut divinitate deplină, cu toate atributele ei. Însă, când a fost zămislit și născut ca om, El a adăugat persoanei Sale o natură umană reală, cu toate atributele esențiale ale unui om.

Conciliul ecumenic de la Calcedon, din anul 451 d.H., rezumă învățătura Bibliei cu privire la unirea hipostatică într-o declarație numită *Crezul de la Calcedon, Simbolul calcedonian* sau *Definiția de la Calcedon*. Iată un extras din el:

Domnul nostru Isus Hristos [este] desăvârșit în dumnezeire și desăvârșit în umanitate, Dumnezeu adevărat și om adevărat, având suflet rațional și trup ... în toate asemenea nouă, fără păcat ... recunoscut în două naturi, în chip neamestecat și neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit, deosebirea naturilor nefiind nicidecum distrusă prin unire, ci păstrându-se însușirea fiecăreia și întâlnindu-se împreună într-o singură persoană și o singură existență.

Această definiție este destul de tehnică, dar pentru scopurile noastre o vom împărți în trei. Întâi, ea afirmă că Isus are două naturi, una divină și una umană.

Când vorbim despre unire hipostatică, vorbim despre o natură. Spunem două naturi și o persoană, iar naturile sunt unite cu persoana. Prin „natură” înțelegem esența, materialul, proprietățile, substanța naturii Sale umane, precum și o natură diferită, natura Sa divină. Deci, natura umană cuprinde în mod normal două substanțe, trupul și sufletul, sau partea materială și cea spirituală, și aceasta e existența completă de care ai nevoie pentru a putea trăi ca ființă umană. Apoi, natura divină înseamnă toate proprietățile, puterile, esența lui Dumnezeu. Când folosim termenul de natură, spunem că Isus are ambele tipuri de existență, ambele tipuri de ființă, ambele tipuri de viață. Astfel, El este în întregime om, sută la sută om, iar cuvântul natură e doar eticheta ca să putem spune că are tot ce trebuie pentru a fi socotit om. Prin natura divină, El are tot ce este necesar pentru a fi o divinitate, o persoană divină.

— dr. John McKinley

Fiul veșnic al lui Dumnezeu a avut dintotdeauna și va avea pentru totdeauna toate caracteristicile esențiale ale lui Dumnezeu. De pildă, El este infinit, veșnic și imuabil în ființa, înțelepciunea și puterea Sa. Prin urmare, orice se afirmă în Vechiul Testament despre natura lui Dumnezeu, este valabil și despre Isus. Vedem acest lucru dovedit în pasaje precum Ioan 1:1-3, 10:30 și Evrei 1:2-3. Asta înseamnă că Isus este un Hristos

absolut desăvârșit. El face întotdeauna voia lui Dumnezeu și este într-un totu incoruptibil. El niciodată nu-Și va retrage nicio promisiune și nici nu va da greș în a o împlini. Perfecțiunea Lui intrinsecă L-a păstrat ca jertfă infinit de prețioasă când a murit pe cruce pentru noi.

În același timp, Isus are și toate atributele esențiale ale oamenilor, precum trupul și sufletul. De aceea a fost supus slăbiciunii, vătămării și morții; de aceea a avut limitări fizice normale și așa mai departe. Citim despre umanitatea deplină a lui Isus în pasaje precum Evrei 2:14,17 și 4:15 și Filipeni 2:5-7. Această natură umană este crucială pentru rolul Său de Hristos. Ea I-a permis să fie moștenitorul lui David și să dețină funcții omenești precum cea de profet, preot și împărat. Și, după cum citim în Evrei 2:14-17, ea L-a făcut apt să fie înlocuitorul nostru când a murit pentru noi, întrucât doar moartea unui om adevărat putea face ispășire pentru oameni.

La întrupare, Dumnezeu, care Îl generează veșnic pe Fiul, o umbrește pe Maria încât Duhul Sfânt zămislește în ea natura noastră umană. Deci, avem tot ce are de-a face cu noi ca omenire, tot ce e esențial pentru felul în care ne-a creat după chipul Lui. Isus a avut sentimente umane, a avut minte omenească, a luat decizii pe baza lucrurilor pe care le iau în considerare oamenii. După cum spune Edward, ceea ce a făcut El este „pronunțarea finală a rațiunii.” Deci, Isus Și-a asumat tot ce caracterizează ființa și acțiunile noastre ca oameni. În același timp și în mod tainic, cu toate că S-a dezbrăcat de manifestarea exterioară a slavei pe care o avea la Tatăl, nu S-a golit de niciun atribut central al ființei Sale veșnice ca Fiu al lui Dumnezeu. El a rămas omnipotent, omniscient, Și-a păstrat sfințenia imuabilă și cunoștința neștirbită ca Fiu al lui Dumnezeu cu privire la motivația răscumpărării. Deci n-a renunțat la niciunul din toate aceste lucruri care făceau parte din divinitatea Sa eternă. Așadar, în privința întrebării referitoare la naturile care există în unirea hipostatică, am afirmat că există o natură umană completă, întrucât oamenii sunt cei care trebuie răscumpărați, și o natură divină completă, deoarece doar Dumnezeu poate realiza o astfel de răscumpărare. Dumnezeu este Mântuitor. În consecință, divinitate deplină și umanitate deplină care există într-o singură persoană.

— Dr. Thomas Nettles

În al doilea rând, *Crezul calcedonian* insistă pe o deosebire între cele două naturi ale lui Isus. Isus nu are o natură hibridă care combină atribute divine și atribute umane. Atributele Sale umane nu-I stânenesc atributele divine, iar cele din urmă nu-I sporesc în niciun fel atributele umane. Din contră, fiecare natură rămâne complet neschimbată. Vedem acest lucru, de exemplu, în felul în care Ioan afirmă atât divinitatea, cât și umanitatea lui Isus în Ioan 1:3 și 8:40. De aceea a avut Isus nevoie să crească în cunoaștere, experiență și favoare, chiar dacă era Dumnezeu. Din perspectiva naturii Sale umane, El a trebuit să învețe să meargă, să vorbească, să gândească și chiar să afle voia

lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt importante pentru rolul de Hristos al lui Isus, întrucât L-au făcut să crească în cunoaștere și experiență din perspectivă umană, putând astfel să fie și mai milostiv și mai înțelegător cu noi în slăbiciunea noastră, după cum citim în Evrei 2:17-18.

În al treilea rând, *Crezul calcedonian* afirmă că Isus este o singură persoană.

Când ne gândim la unirea hipostatică, semnificația persoanei (ipostasul) este subiectul sau agentul. Entitatea este aceea care posedă cele două naturi. Este realitatea supremă care stă în spatele tuturor acțiunilor făcute prin naturile Sale, acționând fie ca Dumnezeu, fie ca om. Astfel, când ne gândim la „persoană,” ne gândim la cel care are în posesie natura. Al cui trup este acesta? Acesta este trupul meu, sunt eu, asta e „persoana.” Natura este ceea ce am, deci persoana este un fel de realitate profundă a raportării față de alții și a conștiinței de sine.

— dr. John McKinley

Aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu, taina întrupării, existența acestor două naturi în care să fie o voință umană și o voință divină, sentimente umane și sentimente divine, cunoaștere și ignoranță umană împreună cu omnisciență divină, toate sălășluind într-o singură persoană. Sunt multe lucruri cu privire la Scriptură pe care ajungem să le înțelegem când ne dăm seama că există momente în care Isus vorbește în special din rolul Său de Hristos, în umanitatea Lui, în ascultare și supunere față de Tatăl. Sunt momente în care acționează doar în divinitatea Sa. Eu îți spun: „Îți iert păcatele.” Cine poate ierta păcatele decât Dumnezeu? Însă ambele sunt făcute de aceeași persoană, același chip. Repet, pentru răscumpărare trebuie să existe unitatea persoanei, singularitatea acestei persoane în care avem și Dumnezeu și om.

— Dr. Thomas Nettles

Isus nu are două persoane sau două minți, ca și cum un om ar găzdui o persoană divină în trupul său. El nu este nici o combinație sau un hibrid între două persoane sau minți diferite, ca și cum o persoană divină s-a contopit cu una umană. După cum vedem în pasaje precum Ioan 17:1-5 și Coloseni 2:9, Isus este și a fost întotdeauna aceeași veșnică A Doua Persoană a Sfintei Treimi, cunoscută drept Fiul lui Dumnezeu. Acest lucru este de o importanță crucială, deoarece înseamnă că Isus încă Își manifestă toate calitățile divine în mod desăvârșit. De exemplu, prin prisma umanității Sale, El a trebuit să învețe ca să știe. Însă, prin prisma naturii și persoanei Sale divine, El a fost și va fi mereu omniscient. Întrucât Isus manifestă perfect fiecare atribut divin, putem să avem încredere în El, să-L slujim fără îndoieli și să ne bazuim că-Și va împlini toate promisiunile și planurile.

Isus este singura persoană care este pe de-a-ntregul Dumnezeu și pe de-a-ntregul om. Această calitate specială ar trebui să fie o mare mângâiere pentru noi. Întrucât e în întregime om, poate avea milă de noi în toate slăbiciunile și suferințele noastre. Mântuitorul nostru a trecut prin toate acestea și a suportat această viață fără să cadă vreodată în păcat, așa că putem să-L urmăm și să ne încredem total în El. În același timp, fiindcă El este și Dumnezeu, putem avea încredere deplină că nicio slăbiciune umană nu-i va răpi capacitatea de a ne răscumpăra și că are autoritate și putere nemărginită pentru a-Și îndeplini promisiunile și planurile pentru noi. Întrucât Isus este Dumnezeu pe de-a-ntregul și om pe de-a-ntregul, El este Conducătorul, Mijlocitorul și Mântuitorul desăvârșit.

După ce am analizat nașterea și pregătirea lui Isus prin prisma întrupării, suntem gata să abordăm botezul Său.

BOTEZUL

Vom discuta despre botezul lui Isus analizând trei moduri în care acesta L-a pregătit pentru lucrare și începem cu faptul că botezul a confirmat că El este Hristosul.

Confirmarea ca Hristos

Într-un sens, Isus a deținut slujba de Hristos de la începutul întrupării Sale. El S-a născut ca moștenitor al tronului lui David și a fost proclamat de îngeri ca Hristos. Însă desemnarea Sa nu a fost declarată public până la botez, când a fost vestită lumii de ceilalți membri ai Sfintei Treimi. Duhul Sfânt a confirmat că Isus este Hristosul coborându-Se asupra Lui în chip de porumbel, iar Dumnezeu Tatăl L-a confirmat ca Hristos vorbind audibil din cer.

Cu toate că atunci nici Duhul Sfânt, nici Tatăl nu au folosit în mod concret cuvântul „Hristos,” Dumnezeu deja îi revelase lui Ioan Botezătorul că cel care va primi aceste semne era Hristosul. Găsim aceste detalii în Luca 3:15-22 și Ioan 1:19-36. Această confirmare L-a pregătit pentru slujbă, anunțând oficial poporului și lumii întregi că Hristosul lui Dumnezeu venise în sfârșit.

Un alt rezultat al botezului lui Isus este că L-a uns în slujba de Hristos.

Ungerea pentru slujbă

Una dintre obiecțiile ridicate contra numirii lui Isus „Hristos” este că El nu a fost niciodată uns cu ulei în slujba de Mesia. Însă relatările evangheliei arată că Isus a fost uns de Duhul Sfânt la botez. Această ungere a declarat oficial că El este Hristosul și, de asemenea, L-a împuternicit pentru lucrare. Fiind Dumnezeu întrupat, Isus era omnipotent. Însă slujba de Hristos este o slujbă omenească. Prin urmare, El Și-a acoperit puterea și slava pentru a fi asemenea oamenilor pe care a venit să-i mântuiască. Asemenea altor oameni unși, S-a bazat pe puterea Duhului Sfânt pentru lucrare. Vedem lucrul acesta în pasaje precum Luca 4:1, 14 și Fapte 10:38.

Iată ce spune Ioan 3:34 cu privire la puterea Lui primită de la Duhul Sfânt:

Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură (Ioan 3:34).

Al treilea rezultat al botezului lui Isus pe care îl vom menționa este că acesta a împlinit neprihănirea.

Împlinirea neprihănirii

Când Isus a venit la Ioan Botezătorul ca să fie botezat, Ioan s-a opus, întrucât Isus era deja neprihănit. El nu păcătuisese niciodată și, prin urmare, nu era nevoie să se pocăiască. Însă Isus i-a răspuns că nu e destul ca El să fie fără păcat, ci trebuie să îplinească toate lucrările neprihănite necesare ce îi fuseseră desemnate.

Iată discuția lor din Matei 3:14-15:

Dar Ioan căuta să-L oprească. „Eu”, zicea el, „am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Atunci Ioan L-a lăsat (Matei 3:14-15).

Semnificația botezului lui Isus devine mai limpede când înțelegem că Ioan nu era singurul care boteza în zilele acelea. Diverse grupări iudaice, inclusiv cea a lui Ioan, se separau de corupția Ierusalimului pe vremea aceea și se considerau rămășița neprihănită a lui Israel. Deseori foloseau botezul, sau spălarea, pentru inițierea membrilor. Prin urmare, când Isus a fost botezat de Ioan, El a împlinit un act neprihănit necesar confirmând și identificându-Se cu adevărata rămășiță credincioasă din Israel.

După ce am discutat despre nașterea și pregătirea lui Isus prin prisma întrupării și a botezului, să ne îndreptăm atenția spre ispitirea Sa.

ISPITIREA

Relatarea ispitirii lui Isus este cunoscută. Detaliile sunt consemnate în Matei 4:1-11 și Luca 4:1-13. Pe scurt, Duhul Sfânt L-a dus în pustiu, unde Isus a postit patruzeci de zile înainte de a fi ispitit de Satan. Însă, chiar în acea stare de slăbiciune fizică, El a rămas puternic din punct de vedere mental și duhovnicesc. În pofida foamei, a refuzat să-și folosească puterea divină pentru a-și satisface nevoile. În pofida autorității Sale, a refuzat să o demonstreze etalându-și privilegiul. Și, în pofida țelului Său de a cuceri lumea pentru Tatăl, a refuzat calea ușoară, dar păcătoasă, a slujirii vrăjmașului lui Dumnezeu.

Mulți teologi mai precizează că ispitirea lui Isus de către Satan este o paralelă a ispitirii lui Adam și a Evei din Grădina Edenului din Geneza 3. După cum arată apostolul Pavel în Romani 5:12-19, Isus a fost reprezentantul poporului Său, la fel cum fusese

Adam, însă, acolo unde Adam a eșuat și a adus condamnarea asupra întregii rase umane, Isus a biruit ispita, aducând mântuirea poporului Său.

Isus a fost ispitit. Biblia spune că a fost ispitit în toate la fel ca noi, dar fără păcat. Bineînțeles că ne ducem cu gândul la evenimentul cunoscut ca ispitirea sau ispitirile din pustiu, ispitirea întreită ulterioară botezului Său, chiar la debutul lucrării publice, unde S-a întâlnit chiar cu diavolul. Cei mai mulți dintre noi probabil că nu-l vom întâlni niciodată pe diavol – unul din slujitorii lui e suficient pentru noi – dar pentru Isus Satan a trebuit să vină personal. Însă toată viața lui Isus a fost una de ispită. Cred că ar fi o greșeală să credem că a fost ispitit doar atunci. Cred că acele ispite au fost covârșitoare ca amploare și axate specific pe identitatea și misiunea Sa, dar cred că a fost ispitit pe parcursul întregii vieți. Ideea este că Isus e reprezentantul și înlocuitorul nostru, ultimul Adam și al doilea om. Prin urmare, după cum primul Adam a fost ispitit în grădină, și ultimul Adam trebuia ispitit de șarpe. Pentru a ne putea reprezenta, trebuie să fie ispitit în toate la fel ca noi. Altfel nu este înlocuitorul nostru. Scriptura afirmă foarte clar că Isus nu a păcătuit în niciun moment al lucrării Sale. A fost fără păcat în gândire, în cuvânt, în faptă. Cred, însă, că a trebuit să fie ispitit pentru a fi purtătorul păcatelor noastre, înlocuitorul nostru.

— Dr. Derek W.H. Thomas

Pentru scopurile acestei lecții, ne vom axa pe trei aspecte importante ale ispitirii lui Isus. În primul rând, ispitirea L-a învățat ascultarea.

Ascultarea

După cum se spune în Evrei 5:8-9:

[Isus] a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice (Evrei 5:8-9).

Isus a fost în întregime fără păcat; n-a fost niciodată neascultător de Dumnezeu. Dar a fost realmente și întru totul om, așa că trebuia să învețe cerințele neprihănite ale lui Dumnezeu și să biruiască problemele și ispitele pe tot parcursul vieții. După cum vedem în ispitele pe care le-a suferit, Isus L-a ascultat pe Dumnezeu atât prin împlinirea cerințelor Legii Sale, cât și prin supunerea față de planul Tatălui pentru viața Sa. Această ascultare L-a pregătit pentru lucrarea Sa ca Hristos, întrucât, după cum citim în Evrei 5:9, L-a făcut o jertfă acceptabilă pentru Dumnezeu, așa că a devenit izvorul mântuirii veșnice.

În al doilea rând, vom menționa că ispitirea lui Isus L-a făcut să fie milos cu poporul Său.

Mila

Isus nu a cedat ispitei, însă i-a simțit din plin puterea. Și-a dat seama că lucrurile pe care I le oferea Satan sunt de dorit și probabil că starea Lui slăbită din cauza postului I-a amplificat dorința după ele. Această experiență I-a mărit compasiunea și înțelegerea față de noi, care suferim și ne luptăm cu ispita în viața noastră. După cum citim în Evrei 4:15:

Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4:15).

Faptul că Isus S-a confruntat cu ispita de a păcătui și i-a rezistat este o mare încurajare pentru creștini, deoarece El a fost întru totul uman din toate punctele de vedere. El a fost suspus ispitei, însă nu a cedat în fața ei. Într-un fel, tot ce a suportat Isus devine pentru creștini un model de biruire a ispitei.

— Dr. Simon Vibert

Când analizăm faptul că Isus S-a confruntat cu ispita păcatului și i-a rezistat, textul din Evrei 4 vorbește pe larg despre aceasta. Unul din lucrurile pe care le face, este să vorbească despre lucrul de care ne temem mulți dintre noi, și anume că suntem singuri, că trecem printr-o experiență unică atunci când suntem ademeniți să facem ceva greșit sau rău. De fapt, Isus a înțeles din timpul vieții Sale pământești ce înseamnă să fii ispitit, iar azi, când este în locurile cerești ca Marele nostru Preot, știe cum e. Așa că putem avea încredere că nu suntem singuri, că nu există lucru cu care venim la El pe care Isus să nu-l fi înțeles deja, fiind acum capabil să ne ajute în mijlocul situației respective.

— Dr. James D. Smith III

A treia idee pe care o vom menționa în legătură cu ispitirea lui Isus este caracterul Lui impecabil.

Caracterul impecabil

Caracterul impecabil înseamnă incapacitatea de a păcătui. Creștinii au folosit această noțiune de-a lungul secolelor cu referire la faptul că Isus era incapabil să păcătuiască. Teologii discută adesea despre caracterul impecabil al lui Isus în legătură cu ispitirea Sa, întrucât acesta a fost momentul în care El ar fi fost cel mai probabil să păcătuiască, dacă asta ar fi fost posibil.

Toți creștinii înțeleg că Isus n-a păcătuit niciodată. El n-a cedat niciodată în fața ispitei, n-a avut gânduri sau dorințe rele și n-a rostit cuvinte păcătoase. Nevinovăția Lui

este afirmată în pasaje precum 2 Corinteni 5:21, Evrei 4:15; 7:26, 1 Petru 2:22 și 1 Ioan 3:5.

Dar este adevărat și că El nici măcar nu era capabil să păcătuiască. După cum am văzut, Isus este A Doua Persoană a Sfintei Treimi, iar Dumnezeu nu poate păcătui, fiindcă nu poate acționa împotriva naturii Sale. Toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii au fost și vor fi veșnic impecabile. Vedem lucrul acesta în Habacuc 1:13, Iacov 1:13, 1 Ioan 1:5 și în multe alte locuri.

Însă acest lucru nu face ispitierea Lui mai puțin reală. Din cauza naturii Sale umane, Isus a trăit ispita ca om. A recunoscut valoarea lucrurilor ce-I erau oferite și a înțeles bine avantajele pe care I le puteau aduce. Deci, ascultarea și mila Sa nu sunt minimalizate deloc. De fapt, am putea chiar spune că, întrucât Isus este impecabil, ascultarea și mila Lui sunt amplificate, fiindcă a învățat perfect din experiență, iar acum ne răspunde într-un mod absolut potrivit nevoilor noastre.

Perioada nașterii și cea a pregătirii lui Isus sunt descrise destul de sumar în evangheliile, așa că sunt adesea trecute cu vederea. Însă ele conțin multe adevăruri importante. Unul din cele mai mari este asigurarea că unsul făgăduit de Dumnezeu a venit. Nașterea și pregătirea lui Isus pentru slujba de Hristos descoperă marea dragoste și îndurare a lui Dumnezeu, întrucât El nu ne-a lăsat în robia păcatului și a morții, ci Și-a ținut promisiunile trimițându-Și Fiul ca Hristos.

După ce am studiat rolul de Hristos al lui Isus din prisma nașterii și pregătirii Sale, suntem gata să-I explorăm lucrarea publică.

LUCRAREA PUBLICĂ

Pentru scopurile lecției, prin lucrarea publică a lui Isus vom înțelege perioada ce începe cu momentul când a început să predice public și se termină cu intrarea triumfală în Ierusalim. Ca și până acum, înainte de a trece la analiza câtorva detalii, vom rezuma evenimentele care au avut loc.

Luca 3:23 afirmă că Isus avea în jur de treizeci de ani când Și-a început lucrarea publică. Pe baza unor indicii din cele patru evangheliile, cu precădere a lui Ioan, mulți savanți cred că lucrarea publică a lui Isus a durat cam trei ani. Ioan menționează că Isus a participat în această perioadă la trei sau patru sărbători ale Paștelui, așa cum vedem în Ioan 2:23, 6:4, 11:55 și, probabil, 5:1.

În concordanță cu Matei 4:13-17, Isus Și-a început lucrarea publică în Capernaum, cetate situată pe coasta de nord-vest a Mării Galileei. A predicat împărăția lui Dumnezeu și a săvârșit minuni în tot ținutul Galileei și în alte cetăți ale lui Israel, după cum vedem în Matei 4:23-24. În acest timp, a ales doisprezece ucenici, pe care i-a pregătit pentru lucrarea de proclamare a împărăției lui Dumnezeu, așa cum scrie în Matei 10 și Marcu 3. Mai târziu, Și-a extins lucrarea în alte regiuni ale Israelului, inclusiv Samaria și Iudeea.

La sfârșitul lucrării publice, Isus S-a dus la Ierusalim pentru a fi răstignit. În timpul călătoriei, Și-a pregătit ucenicii cu privire la faptul că avea să fie omorât chiar de poporul împărăției pe care fusese uns să-l mântuiască.

Cu toate că principala lucrare a lui Isus a fost să proclame vestea bună a pocăinței și credinței, întrucât împărăția lui Dumnezeu era aproape, a făcut asta printr-o mare

diversitate de mijloace. A slujit multor feluri de oameni, confruntând israeliți de rând, lideri religioși, proscriși ai societății, neevrei și orice fel de păcătos. S-a întâlnit cu grupuri de diferite mărimi, de la gloate de mii de oameni la membrii unei gospodării și la indivizi. A dat învățătură în tot felul de locuri: locuințe, sinagogi și în aer liber. A utilizat o mare varietate de strategii, inclusiv pilde, întrebări, profeții, predici și chiar minuni. De fiecare dată, oamenii au recunoscut că slujea cu o autoritate unică și au reacționat puternic față de El – unii cu credință și pocăință, alții cu mânie și respingere.

Evangeliiile conțin mult prea multe informații despre lucrarea publică a lui Isus pentru ca noi să putem face mai mult decât să subliniem trei aspecte cheie: proclamarea evangheliei de către Isus, demonstrațiile Sale de putere și afirmațiile legate de ungerea Sa pentru slujba de Hristos. Să vedem mai întâi evanghelia pe care a vestit-o Isus.

EVANGHELIA

Isus a predicat evanghelia în multe feluri și forme, unele subtile, altele foarte directe. A folosit pilde, predici, conversații, făgăduințe profetice de binecuvântare și amenințări cu judecata, prevestiri ale viitorului, rugăciuni și chiar minuni. Însă, când evangheliștii I-au rezumat mesajul, au înclinat să-l descrie în principal ca o chemare la pocăință în lumina venirii împărăției lui Dumnezeu.

Iată un rezumat al evangheliei predicate de Isus în Matei 4:17:

De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17).

Marcu a descris mesajul lui Isus în mod similar în Marcu 1:14-15, iar Matei îi atribuie același mesaj al evangheliei lui Ioan Botezătorul în Matei 3:2.

Vom studia două aspecte ale evangheliei lui Isus: primul, mesajul despre venirea împărăției; al doilea, chemarea la pocăință imediată. Să vedem întâi învățătura lui Isus privitoare la împărăție.

Împărăția

Când deschidem evangheliile și începem să citim, un lucru ar putea să ne surprindă și cu siguranță ne va frapa, și anume că ceea ce predica, învăța și exemplifica Isus prin viața Sa era în mod clar împărăția lui Dumnezeu. Lucrul acesta se vede limpede de la propovăduirea lui Ioan Botezătorul, care Îl prefigurează pe Isus, până la primele cuvinte ale lui Isus: „împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat”, „este aproape” sau „împărăția cerurilor s-a apropiat.” Apoi toată învățătura Sa – „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor,” toate pildele despre împărăția cerurilor, toată învățătura, toate modurile prin care Se arată a fi adevăratul Împărat davidic care intră în Ierusalim călare pe un măgăruș, toate manifestările arată foarte lămurit că evangheliile și evangheliștii vor ca noi să înțelegem că

mesajul lui Isus, întreaga Sa viață, erau legate de aducerea, de restabilirea domniei sau împărăției lui Dumnezeu.

— Dr. Jonathan Pennington

Asemenea tuturor evreilor din vremea Sa, Isus știa că Dumnezeu este veșnicul Suveran peste întreaga Sa creație. Însă Vechiul Testament a revelat și că El a plănuit ca domnia Sa veșnică să se vadă în împărăția Sa vizibilă de pe pământ. După cum am văzut într-o lecție anterioară, El a început procesul acesta atunci când a creat lumea și i-a desemnat pe Adam și Eva să-I fie vice-regenți. Dar ei au eșuat lamentabil în sarcina încredințată, aceea de a desăvârși lumea. Împărăția lui Dumnezeu a continuat să înainteze în poporul Israel când a devenit un mare imperiu, dar a fost din nou oprită din dezvoltarea ei prin păcatul și exilul lui Israel. Cu toate că Dumnezeu S-a oferit să restabilească țara în vremea lui Ezra și Neemia, necredincioșia poporului a dus la prelungirea exilului cu câteva secole. Pe vremea lui Isus, Israelul îndurase sute de ani de exil și Îl aștepta pe Hristos să aducă plinătatea împărăției lui Dumnezeu și toate binecuvântările ei pe pământ. Așadar, când Isus a vestit vestea cea bună că împărăția este aproape, acest mesaj aducea o speranță extraordinară.

Isus proclama vestea bună că etapa finală a împărăției lui Dumnezeu pe pământ venea în vremea Sa. Normele cerului aveau să caracterizeze întreaga lume. După cum vedem în Fericiile din Matei 5:3-12, tot poporul credincios al lui Dumnezeu avea să fie extrem de binecuvântat în împărăția lui Dumnezeu. Durerile lor aveau să înceteze și ei aveau să moștenească tot pământul. Nicio putere străină nu avea să-i constrângă la o închinare falsă, niciun lider religios corupt nu avea să facă compromis cu vrăjmașii Israelului de dragul unui răgaz relativ. Cei care păcătuiseră aveau să fie iertați, cei care fuseseră exilați aveau să fie restabiliți, iar cei care căzuseră sub blestemul bolii și neputinței aveau să fie vindecați. Domnul avea să-i înfrângă personal pe vrăjmașii lui Israel, să curețe poporul de păcat și să restabilească întreaga creație.

Însă, oricât de minunat suna mesajul evangheliei împărăției, el avea o condiție: pocăința.

Pocăința

Isus a avertizat că împărăția lui Dumnezeu venea repede și că nu se va manifesta doar prin binecuvântările lui Dumnezeu peste poporul credincios al lui Dumnezeu, ci și prin judecata vrăjmașilor Lui. În consecință, dacă Israelul dorea să primească binecuvântările promise, mai întâi trebuia să se pocăiască de păcat.

Pocăința de păcat implică întoarcerea de la acel păcat. Însă pocăința evanghelică nu este doar întoarcerea de la ceva, ci și întoarcerea spre altceva. Acel altceva este Cineva. Este Isus, către care ne întoarcem prin credință. Deci, există o abandonare a păcatului meu și o întoarcere spre Hristos, prin credință. În același timp, putem discerne două dimensiuni ale pocăinței. Una dintre ele este o conștientizare intelectuală, sau cognitivă, a păcatului meu. Nu sunt înclinat să mă

pocăiesc dacă nu mă identific drept păcătos și nu înțeleg că am călcat legile lui Dumnezeu într-un fel sau altul. Prin urmare, trebuie să existe o conștientizare, o cunoaștere, o convingere că sunt păcătos și că ce am făcut e rău în ochii lui Dumnezeu. În același timp, este posibil ca cineva să admită ca idee că ceea ce a făcut este dezagreabil pentru Dumnezeu, dar să nu-i pese. Deci, a doua dimensiune a pocăinței este părerea de rău – o convingere emoțională nu doar că am făcut ceva rău, ci și că regret lucrul acela. Nu-mi place. Am față de păcatul meu o tristețe ca a lui Dumnezeu. Aceste două dimensiuni laolaltă duc la o a treia – exercitarea voinței – capacitatea volitivă de a mă întoarce de la acel păcat ca promisiune sau plăcere care nu a fost în stare să ofere ce a promis, și a mă întoarce spre Hristos ca fundament al unor promisiuni și plăceri superioare.

— Dr. Robert G. Lister

De multe ori este util să privim pocăința ca întoarcerea unei monede. Dintr-o singură mișcare, ne întoarcem de la păcat spre neprihănire. Începem să ne întoarcem de la păcat simțind o tristețe sinceră pentru că am încălcat legea lui Dumnezeu și le-am făcut rău semenilor noștri, dacă au fost afectați. Și ne încheiem întoarcerea de la păcat când Îi mărturisim vina lui Dumnezeu și Îi cerem iertare. Aceste aspecte ale pocăinței sunt evidente în pasaje precum Ieremia 31:19 și Fapte 2:37-38.

Însă pocăința înseamnă și întoarcerea la Dumnezeu prin faptul că-I cerem să ne curețe și să ne restabilească și că hotărâm ca pe viitor să-L ascultăm. Asta nu înseamnă că n-o să mai păcătuim, dar arată că pocăința adevărată include dorința de a fi pe placul lui Dumnezeu și de a asculta de poruncile Sale. Vedem lucrul acesta în texte precum Ioel 2:12-13 și 2 Corinteni 7:10-11.

Pocăința este un cuvânt important în Biblie. Este „metanoia.” Iar dacă vrem să ne pocăim de păcatul nostru, înseamnă această înțelegere deplină a schimbării de tip *metanoia*. Ne schimbăm părăsindu-ne căile păcătoase. Înseamnă că, dacă mergem într-o direcție și Isus ne atinge viața, schimbăm direcția. Ne schimbăm. Schimbăm orice vrea El să schimbăm. Ca să spunem adevărul, totul. Schimbarea minții. Nu e doar o schimbare a convingerilor intelectuale. Îmi place mult termenul vechi-testamentar folosit pentru „a cunoaște” - „*yada*,” care înseamnă a cunoaște prin trăire, a întâlni. Deci, nu doar mintea este cea cu care putem cunoaște, ci și mâinile, picioarele, simțămintele, inima și toată ființa noastră. A ne schimba mintea înseamnă a schimba totul. Și cred că, în măsura în care schimbăm totul, începem să schimbăm ceea ce facem și ceea ce ne interesează. Începem să ne schimbăm comportamentul. Dacă nu există nicio schimbare de comportament, probabil că nu există nicio schimbare. La seminar am avut un profesor în vârstă care spunea: „Faci ceea ce crezi și crezi ceea ce faci.” Asta are mare legătură cu pocăința minții.

— Dr. Matt Friedeman

Mesajul lui Isus că împărăția lui Dumnezeu vine pe pământ este o veste minunată, dar nu poate fi separat de necesitatea pocăinței. Numai celor care se pocăiesc de păcatul lor și se întorc la Dumnezeu prin credință li se va îngădui să se bucure de binecuvântările împărăției Lui.

Pe lângă proclamarea evangheliei, lucrarea publică a lui Isus a inclus multe manifestări ale puterii care au atestat adevărul mesajului Său.

PUTEREA

În Fapte 10:38, apostolul Petru a rezumat puterea miraculoasă a lui Isus prin următoarele cuvinte:

Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El (Fapte 10:38).

Isus a făcut multe minuni care au arătat puterea Duhului Sfânt. El a dovedit că are stăpânire peste creație, ca atunci când a transformat apa în vin, în Ioan 2:1-11. Și-a arătat autoritatea peste duhurile rele și efectele lor, după cum vedem în pasaje ca Matei 12:22, Marcu 1:23-26 și Luca 9:38-43. A vindecat boli și neputințe, după cum vedem în Marcu 10:46-52, Luca 8:43-48 și Ioan 9. A înviat chiar și morți, așa cum citim în Matei 9:18-26, Luca 7:11-15 și Ioan 11:41-45. De fapt, Isus a făcut mai multe minuni decât orice alt profet din istoria Israelului. Noul Testament menționează cel puțin 35 de minuni distincte, iar Evanghelia lui Ioan arată că, pe lângă acestea, a făcut nenumărate alte minuni. Iată ce citim în Ioan 21:25:

Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris (Ioan 21:25).

Demonstrațiile de putere miraculoasă ale lui Isus au avut cel puțin două implicații pe care ar trebui să le luăm în considerare. În primul rând, minunile I-au confirmat identitatea de Hristos. În al doilea rând, ele au asigurat succesul final al aducerii împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Să vedem mai întâi cum I-au confirmat minunile lui Isus identitatea.

Confirmarea identității

Lucrările miraculoase de putere ale lui Isus I-au confirmat identitatea de Hristos, cel uns special de Dumnezeu pentru a inaugura etapa finală a împărăției Sale. Ca Hristos, Isus era ambasadorul autorizat al lui Dumnezeu, iar minunile Lui au demonstrat puternica aprobare a lui Dumnezeu pentru tot ce a spus Isus. Vedem asta în Luca 7:22, Ioan 5:36 și 10:31-38 și în multe alte locuri.

În plus, mulți oameni din Scriptură au asociat minunile lui Isus cu slujbele unse ce reprezentau aspecte ale slujbei mai cuprinzătoare a lui Hristos. De exemplu, le-au văzut ca împlinire a rolului Său de profet în Luca 7:16 și Ioan 6:14 și 7:40. Chiar Isus a legat puterea Sa miraculoasă de îndatoririle preoților în Luca 17:12-19. Minunile Sale sunt asociate și cu slujba Sa de împărat în Matei 9:27, 12:23, 15:22 și 20:30. Iată ce a spus Isus în Ioan 10:37-38:

Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți! Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl (Ioan 10:37-38).

Minunile lui Isus au dovedit că mesajul evangheliei Sale e adevărat. El era într-adevăr Hristosul și aducea într-adevăr etapa finală a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Cum a spus în Luca 11:20:

Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi (Luca 11:20).

Lucrările puternice ale lui Isus au dovedit că El e Hristosul – Cel care a adusese împărăția cerească pe pământ pentru a pune capăt tiraniei lui Satan asupra poporului lui Dumnezeu și asupra creației.

După ce am văzut că demonstrațiile de putere ale lui Isus I-au confirmat identitatea de Hristos, să analizăm cum I-au asigurat succesul.

Asigurarea succesului

Minunile lui Isus au dovedit că avea puterea necesară pentru a-Și susține afirmațiile și promisiunile. El avea toată puterea necesară pentru a face împărăția lui Dumnezeu de pe pământ la fel ca împărăția Lui din cer. De fapt, multe din minunile de binecuvântare au oferit o avanpremieră a acelei împărății. De exemplu, când a vindecat bolnavii și a înviat morții, a prefigurat împărăția în care nu există boală sau moarte, după cum este descrisă în Apocalipsa 21:4. Când a hrănit mii de oameni flămânzi, a dat un exemplu concret al belșugului care va caracteriza împărăția Sa veșnică, după cum citim în pasaje ca Exodul 23:25-26, Ioel 2:26 și Luca 12:14-24.

Isus a dovedit și că are toată puterea necesară pentru a-i nimici pe vrăjmașii împărăției Sale. De exemplu, când a scos afară demonii, a arătat că are puterea necesară întemeierii unei împărății de nezguduit – una ce nu poate fi amenințată – așa cum vedem în Matei 12:22-29.

Puterea lui Isus a atras atenția tuturor celor care au văzut-o. Și, cu toate că vrăjmașii Săi au refuzat-o cu răutate, ca fiind o înșelăciune a diavolului, adevărul este că puterea lui Isus venea de la Dumnezeu și dovedea că Isus era Hristosul și că avea capacitatea de a împlini toate ofertele, promisiunile și amenințările rostite. Pentru noi, ca creștini, asta ar trebui să fie o mare mângâiere și un motiv de bucurie. Înseamnă că credința noastră în Isus e bine plasată. Indiferent ce îndoieli avem și indiferent cât durează ca Dumnezeu să încheie lucrarea începută în Isus, Domnul ne-a dat suficiente

motive să avem încredere în El orice ar fi. El este cu adevărat Unsul, Hristosul și, dacă Îi suntem credincioși, ni se garantează un loc de cinste și de binecuvântare în împărăția Lui veșnică.

După ce am discutat despre proclamarea evangheliei de către Isus și despre demonstrațiile Lui de putere, să abordăm lucrarea Sa publică prin prisma afirmațiilor privitoare la ungerea Sa pentru slujba de Hristos.

AFIRMAȚILE

Ungerea lui Isus ca Hristos a fost confirmată în multe moduri în timpul lucrării Sale publice. Dar pentru exemplificare vom aborda doar două afirmații remarcabile: mărturisirea apostolică a lui Petru că Isus e Hristosul și schimbarea la față a lui Isus. Să vedem mai întâi mărturisirea apostolică a lui Petru.

Mărturisirea apostolică

Să ne uităm la consemnarea mărturisirii lui Petru din Matei 16:15-17:

„Dar voi,” le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 16:15-17).

Același eveniment este consemnat și în Marcu 8:27-30 și în Luca 9:18-20.

Mărturisirea lui Petru joacă un rol central în evanghelii, întrucât apare în cele trei evanghelii sinoptice, Matei, Marcu și Luca. Iar prima parte a lor se concentrează cu precădere asupra autorității divine a lui Isus, a demonstrării autorității Sale prin minuni, prin scoaterea demonilor, prin vindecări, prin minunile făcute asupra naturii și prin învățătura Sa. În felul acesta, Petru înțelege și recunoaște că Isus este într-adevăr Mesia. Din acel moment, Isus începe să-și împlinească rolul de Mesia, adică rolul pătimitor. Matei, Marcu și Luca par a pune un accent puțin diferit pe mărturisirea lui Petru. În Marcu și Luca, toate minunile care au dus la acel punct par a-i dovedi și a-i confirma lui Petru că Isus este Hristosul, Mesia. Așa că el recunoaște că Dumnezeu a lucrat prin Isus și că, în umanitatea Lui, Isus este Hristosul. La Matei, după mărturisire, primele cuvinte ale lui Isus sunt: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Deci Matei pune un accent mai puternic pe faptul că aceasta este o revelație divină primită prin lucrarea lui Isus, prin semnele autorității Lui, dar că Petru a priceput numai datorită

revelației date de Dumnezeu. Se pare că acest sens al revelației divine e mai important în Evanghelia lui Matei.

— Dr. Mark Strauss

Afirmarea lui Petru despre ungerea lui Isus pentru slujba de Hristos a fost o revelație directă de la Dumnezeu. Așa cum am văzut, oamenii ar fi trebuit să poată înțelege că Isus e Hristosul doar privind-I minunile. Însă mărturisirea lui Petru, ca purtător de cuvânt al apostolilor, a fost mai mult de atât. A fost o revelație profetică, cu autoritate, de la Dumnezeu. Ca atare, a fost o confirmare infailibilă a faptului că Isus era, cu adevărat, Hristosul.

Unul din cele mai remarcabile lucruri din evanghelii este momentul când Simon Petru declară, ca răspuns la întrebarea lui Isus „Dar voi, cine ziceți că sunt?”: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu! Tu ești Mesia.” Este un moment definitiv. De ce? Ei bine, așa cum a spus chiar Isus, este un moment de revelație, când Dumnezeu îi descoperă lui Simon Petru ceva ce n-ar fi putut înțelege singur. Dar este remarcabil și pentru că a venit după atâta așteptare și dor după acest Mesia – mai bine de 500 de ani. Și acum Petru declară despre această persoană care stă în fața lui: „Tu ești Mesia.” Trebuie să simți aceasta incredibilă tensiune acumulată din pricina așteptării și, dintr-o dată, acesta este momentul.

— Dr. Peter Walker

După ce am abordat mărturisirea apostolică a lui Petru, care a afirmat ungerea lui Isus pentru slujirea ca Hristos, să trecem la schimbarea la față a lui Isus.

Schimbarea la față

„Schimbarea la față” este numele dat de teologi evenimentului în care Isus a fost revelat ucenicilor în slavă. Se referă la faptul că înfățișarea Lui a fost radical transformată, revelând o parte din slava Sa divină. Acest eveniment este consemnat în Matei 17:1-8, Marcu 9:2-8 și Luca 9:28-36, fiind amintit și în 2 Petru 1:16-18.

Pe scurt, Isus i-a luat pe Petru, Iacov și Ioan sus pe munte ca să se roage. În timp ce erau acolo, înfățișarea lui Isus s-a schimbat. Fața Lui strălucea de slavă și hainele I-au devenit strălucitor de albe. Când înfățișarea lui Isus s-a schimbat, Moise și Ilie au apărut alături de El și din cer s-a auzit vocea lui Dumnezeu, declarând că Isus este Fiul Său. Iar când Petru a sugerat ca ucenicii să construiască niște colibe pentru Isus, Moise și Ilie, Dumnezeu L-a evidențiat pe Isus ca fiind vrednic de cea mai mare cinste și ascultare. Acest lucru este important, întrucât Moise era dătătorul Legii și eliberatorul poporului lui Dumnezeu, iar Ilie era profetul credincios care a chemat poporul Israel să iasă din apostazie. Însemna că Isus se afla în continuitate cu Legea și profeții și că împlinea așteptările stabilite de cei mai mari lideri din trecutul Israelului. Dar mai însemna și că

Isus era cel mai mare Uns dintre toți, moștenitorul final al lui David care aducea împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Schimbarea la față este scena uimitoare în care Isus urcă pe munte și ucenicii Săi, doar trei dintre ei, merg împreună cu El și au parte de această arătare a slavei lui Hristos. Așadar, prima dată întrezărim cele două naturi ale lui Hristos, în care acest om este transfigurat și vedem o arătare a slavei Sale, pe care o avusese întotdeauna, dar care, așa cum spune o colindă, era învăluită în trup. Totuși, vedem Dumnezeu. Avem parte de această arătare orbitoare a prezenței Sale glorioase, atât de glorioase încât chiar și ucenicii strălucesc la coborârea de pe munte. Dar când ne gândim la împlinirea Legământului, e o experiență cu semnificație puternică, datorită celor pe care îi întâlnește Isus la schimbarea la față: Moise și Ilie. Îl vedem aici pe Isus ca împlinire a Legii mozaice și a slujbei profetice, împlinindu-și identitatea mesianică în acest fel. Prin urmare, Vechiul Legământ se împlinește în Isus, Mesia, deoarece Se întâlnește cu dătătorul Legii, Moise. Și apoi este împlinirea mării slujbe profetice avută de Ilie. Isus vine, Se întâlnește cu ei și Își stabilește identitatea mesianică în acea uluitoare schimbare la față.

— Dr. K. Erik Thoennes

După ce am examinat nașterea și pregătirea lui Isus pentru slujba de Hristos, precum și lucrarea Sa publică, suntem gata să trecem la pătimirea și moartea Sa.

PĂTIMIREA ȘI MOARTEA

Prin termenul de „pătimire” ne referim la suferințele îndurate de Isus, mai cu seamă în timpul săptămânii dinainte de răstignire. Din multe puncte de vedere, aceasta este cea mai întunecată parte a vieții lui Isus, deoarece în această săptămână a fost respins de umanitate, lepădat și trădat de cei care-L urmau și executat de acuzatorii Lui. Mai rău, Tatăl din ceruri Și-a revărsat mânia și judecata divină asupra Lui, în locul nostru. Dar, chiar și din această perioadă întunecată, răzbate o rază de speranță și lumină. Pătimirea și moartea lui Isus ne arată cât de departe a fost gata să meargă Dumnezeu triunic pentru a ne mântui. Ele mărturisesc dragostea și sacrificiul divin, care merită recunoștința, ascultarea și lauda noastră.

În această lecție, vom defini pătimirea și moartea lui Isus ca perioada ce începe cu sosirea Sa în Ierusalim și se sfârșește la mormânt, după răstignire. Cu toate că această parte a vieții lui Isus a durat doar aproximativ o săptămână, ea a cuprins multe evenimente semnificative. Vom începe din nou cu o scurtă trecere în revistă a acestei perioade.

În jurul anului 30 d.H., Isus a mers la Ierusalim pentru sărbătoarea Paștelui. Când S-a apropiat de cetate, călărind pe mînzul unei măgărițe, mulți oameni L-au recunoscut și L-au aclamat ca Împăratul lui Israel. Din acest motiv, intrarea Sa în Ierusalim este

cunoscută drept „intrarea triumfală.” Citim despre ea în Matei 21:1-11, Marcu 11:1-11, Luca 19:28-44 și Ioan 12:12-19.

Ajuns în Ierusalim, Isus S-a mâniat la vederea schimbătorilor de bani din templu, așa că, într-un act de condamnare profetică și judecată împărătească, le-a răsturnat mesele și i-a alungat din templu. Evangheliile consemnează această curățire a templului în Matei 21:12-17, Marcu 11:15-18 și Luca 19:45-48. În următoarele câteva zile, Isus a avut diferite controverse cu autoritățile religioase și i-a învățat pe toți cei care veneau să-L asculte.

Apoi, în noaptea dinaintea sărbătorii evreiești a Paștelui, a luat parte împreună cu ucenicii Săi la ultima cină, numită frecvent Cina cea de taină. În timpul ei, a instituit Cina Domnului, ca permanentă comemorare și comuniune până la făgăduita Sa întoarcere. Evenimentul este consemnat în Matei 26:17-30, Marcu 14:12-26 și Luca 22:7-23. În aceeași seară, le-a mai dat multe alte instrucțiuni, atât prin învățătura cunoscută sub numele de Cuvântarea de despărțire – consemnată în Ioan 13-16, cât și prin rugăciunea Sa de Mare Preot din Ioan 17. În aceeași seară, Iuda a plecat ca să-L vândă pe Isus, așa cum pusese la cale cu liderii religioși, în Luca 22:3-4 și Ioan 13:27-30. După aceea, Isus și ceilalți ucenici au mers în grădina Ghetsimani. În timp ce Isus Se ruga, Iuda a condus grupul soldaților și al conducătorilor religioși iudei în grădină, iar ei L-au arestat. A fost acuzat înaintea lui Caiafa, marele preot al iudeilor, și a liderilor religioși iudei și a fost judecat atât de guvernatorul roman Pilat, cât și de împăratul iudeu Irod Antipa. Din cauza tensiunii, ucenicii L-au părăsit și Petru s-a lepădat de El de trei ori. Isus a fost bătut, ridiculizat și condamnat la moarte. Aceste evenimente sunt consemnate în Matei 26:31–27:31, Marcu 14:32–15:20, Luca 22:39–23:25 și Ioan 18:1–19:16.

Isus a fost răstignit pe la miezul zilei ce a urmat arestului Său. A fost executat în public, fiind ținut pe o cruce până când a murit. În toiul acestei mari suferințe și agonii, a arătat îndurare unui tâlhar care s-a pocăit, S-a asigurat că cineva va avea grijă de mama Sa și a cerut iertarea lui Dumnezeu pentru cei care L-au omorât. Pe la ora trei, a strigat către Dumnezeu și a murit. Evenimentele acestea sunt înscrise în Matei 27:32-54, Marcu 15:21-39, Luca 23:26-47 și Ioan 19:16-30.

La moartea Sa, pământul a fost scuturat de un cutremur și perdeaua din Templu s-a sfâșiat de sus până jos. După ce un soldat roman L-a străpuns cu sulița ca să vadă dacă a murit, trupul lui Isus a fost coborât de pe cruce. Deoarece Sabatul era gata să înceapă, unii dintre cei care-L urmau I-au pregătit în grabă trupul pentru înmormântare și L-au pus într-un mormânt împrumutat. Consemnarea acestei după-amiezi îngrozitoare se găsește în Matei 27:51-61, Marcu 15:38-47, Luca 23:44-56 și Ioan 19:34-42.

Vom analiza pătimirea și moartea lui Isus concentrându-ne pe trei evenimente din această perioadă: intrarea triumfală în Ierusalim, instituirea Cinei Domnului și răstignirea. Să analizăm mai întâi intrarea triumfală.

INTRAREA TRIUMFALĂ

Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgaruș, pentru a împlini profeția rostită în Zaharia 9. Măgarul avea semnificația lui aparte – împărații călăreau pe măgar în timp de pace, când erau siguri că nu sunt în pericol. Această acțiune simbolică avea menirea să

arate siguranța lui Isus că este Împăratul legitim al Israelului; să-i confirme pe cei care erau credincioși mesajului împărăției Sale și să-i mustre pe cei care nu erau.

Pe când Se apropia de cetate, poporul a început să-L recunoască și să-I ureze bun venit. Pentru a-L cinsti, mulți așterneau pe drum ramuri de palmier și chiar hainele lor și Îl lăudau cu glas tare. După cum citim în Marcu 11:9-10:

Cei ce mergeau înainte și cei ce veneau după Isus, strigau: „Osana! Bindecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului! Bindecuvântată este Împărăția care vine, Împărăția părintelui nostru David! Osana în cerurile prea înalte!” (Marcu 11:9-10)

Însă nu toți L-au primit cu brațele deschise. A fost respins și contestat de conducerea iudeilor, cum ar fi preoții și învățătorii Legii, cei care ar fi trebuit să fie cei mai încântați de sosirea Sa. Respingându-L pe Unsul lui Dumnezeu, au dovedit că lucrarea lor se opunea lui Dumnezeu și lucrării Sale. Iată cuvintele lui Isus adresate Ierusalimului pe când intra în cetate, consemnate în Luca 19:42-44:

Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi ... nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată (Luca 19:42-44).

Această respingere a continuat în timp ce liderii religioși au petrecut prima parte din ultima săptămână a lui Isus punându-I tot felul de întrebări, în încercarea de a-L discredita în fața poporului. De asemenea, au încercat să provoace autoritățile romane să I se împotrivescă și au pus în mod repetat la îndoială identitatea și autoritatea de Hristos a lui Isus.

La intrarea Sa triumfală și în zilele ce au urmat, poporul L-a lăudat și L-a acceptat pe Isus, în timp ce autoritățile religioase L-au respins. De ce au avut oamenii reacții așa de diferite față de El? Putem înțelege lucrul acesta la niveluri diferite. În primul rând, cei cu poziții de autoritate aveau cel mai mult de pierdut. Putem vedea că există o orientare generală înspre putere și autoritate. Este în natura umană, iar autoritățile iudaice nu se deosebeau de ceilalți oameni. Cei care dețin puterea se țin de ea, iar Isus a venit ca o amenințare la adresa puterii lor. Ei înțelegeau împărăția lui Dumnezeu într-un sens îngust, naționalist, într-o formă etno-centrică, tribală, și aveau cel mai mult de pierdut. Și, așa cum i se spusese Mariei în Evanghelia lui Luca – acest Copil era rânduit spre ridicarea și prăbușirea multora în Israel și ca un semn care stârnea împotrivire. Evanghelia lui Ioan începe anticipând că aceasta este Lumina care a venit în lume și întunericul „n-a cuprins-o,” cum spun unele traduceri, dar cred că ar trebui să înțelegem că „n-a biruit-o.” Isus a venit ca lumină a lumii, iar întunericul avea totul de pierdut. Iar autoritățile religioase manifestă lucrul acesta. Însă ar trebui să ne amintim că nu mai era mult (era

sfârșitul Săptămânii Mari, cum o numim) până când toți, chiar și gloatele care Îl urmaseră pe Isus, aveau să strige să le fie eliberat Baraba în locul lui Isus. Asta pentru că Isus nu a venit să împlinească așteptările poporului, ce voiau ei să facă Dumnezeu, ci a venit să facă ce voia Dumnezeu să facă, iar asta e o amenințare la adresa independenței noastre, o amenințare a autonomiei noastre. Și nu ne place să murim față de sine, iar Isus a adus amenințarea răsturnării voinței noastre umane. Acesta este motivul fundamental pentru care, la nivel uman, a fost respins.

— Rev. Michael Glodo

După ce am văzut intrarea triumfală, să trecem la al doilea eveniment major din săptămâna pătimirii și morții lui Isus, instituirea Cinei Domnului.

CINA DOMNULUI

După cum am menționat, pătimirea și moartea lui Isus au avut loc în săptămâna Paștelui. Așadar, în această săptămână Isus a luat parte la masa pascală împreună cu ucenicii Săi. A făcut asta chiar înainte de arestarea și răstignirea Sa. Evenimentul este cunoscut sub numele de Cina cea de taină. În timpul cinei, Isus a făcut ceva foarte deosebit, pe care creștinii îl comemorează de atunci încolo: a instituit Cina Domnului ca sacrament sau rânduială.

Așa cum am spus, Cina cea de taină a fost o masă de Paște ce comemora izbăvirea Israelului din robia egipteană. Însă, la sfârșitul acestei mese, Isus a folosit simbolismul Paștelui pentru a atrage atenția la lucrarea Sa de Hristos. În mod concret, a ales două lucruri de la cină – azimele și un pahar cu vin – și le-a dat o nouă semnificație. Conform relatării din Luca 22:17-20, Isus a asociat azimele cu trupul Său, pe care era gata să-l ofere lui Dumnezeu ca jertfă pentru păcat, și paharul cu vin cu sângele Său, care avea să facă parte din aceeași jertfă pentru păcat. Mai mult, când combinăm învățăturile Sale din Matei 26:29 și Marcu 14:25 cu instrucțiunile din Luca 22:19, vedem că Isus Și-a învățat ucenicii să folosească aceste elemente în mod continuu, în amintirea Lui, până la întoarcerea Sa ca să termine lucrarea pe care a început-o.

În tradiția creștină, Cina Domnului a fost descrisă adesea ca reprezentare vizuală a cuvintelor lui Hristos, deoarece este o demonstrație vizuală a ceea ce s-a întâmplat pe cruce. Astfel, pâinea frântă și vinul turnat ne îndreaptă atenția spre Hristos – trupul Lui ținut pe cruce și sângele Lui vărsat pentru noi. Acest simbolism sau sacrament ne îndreaptă ochii înapoi la Hristos, ca să ne facă în stare să fim părtași la avantajele morții Sale mâncând și bând în amintirea a tot ce a făcut El pentru noi. Într-un sens, credincioșii simt și o mare întărire spirituală, în timp ce mănă și beau, deoarece sunt părtași la avantajele a tot ce a făcut Hristos pentru ei.

— Dr. Simon Vibert

Există două aspecte ale semnificației Cinei Domnului, pe care ar trebui să le menționăm, și vom începe cu referirea sa la ispășirea lui Hristos.

Ispășirea

Simbolismul elementar al Cinei Domnului este ușor de înțeles. Pâinea reprezintă trupul lui Isus și vinul reprezintă sângele. Dar de ce sunt importante? Deoarece trupul Lui a fost dat pentru noi, așa cum scrie în Luca 22:19, iar sângele Lui a fost vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor, așa cum citim în Matei 26:28. Cu alte cuvinte, trupul și sângele Său sunt importante pentru că sunt ceea ce I-a oferit Hristos lui Dumnezeu pe cruce ca să ne ispășească păcatul. Vom relua imediat acest subiect când vom discuta despre răstignire.

Al doilea aspect al semnificației Cinei Domnului pe care-l vom menționa este inaugurarea Noului Legământ.

Noul Legământ

Iată ce spune Isus în Luca 22:20:

Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi (Luca 22:20).

Aici, Isus Se referă la înnoirea legământului, pe care profetul Ieremia o prevestise în Ieremia 31:31-34.

Noul Legământ este atât garanția, cât și înnoirea făgăduințelor legămintelor făcute de Dumnezeu înainte, pe vremea lui Adam, Noe, Avraam, Moise și David. Aceste administrații anterioare ale legământului lui Dumnezeu au exprimat bunăvoința Lui față de poporul Său, dar au cerut și supunerea lor totală, promițând binecuvântări celor care ascultă de Dumnezeu și blesteme celor care nu-L ascultă. În calitate de Hristos, Isus a fost administratorul ultimei etape a legământului lui Dumnezeu cu poporul Său – etapa în care legământul era „ratificat” sau „pecetluit” prin vărsarea sângelui Său. După citim în Evrei 9:15:

De aceea, El este mijlocitorul unui nou legământ, pentru ca aceia care sunt chemați să poată primi moștenirea veșnică promisă, întrucât a avut loc o moarte care-i răscumpără din neascultările comise sub primul legământ (Evrei 9:15).

După ce am văzut intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim și instituirea Cinei Domnului, suntem gata să discutăm despre răstignirea Sa.

RĂSTIGNIREA

Răstignirea era o formă de pedeapsă cu moartea folosită în vechiul imperiu roman. Victimele erau legate sau pironite pe o cruce, așa cum a fost în cazul lui Isus, și atârnavau pe lemnul crucii până când mureau, de obicei prin sufocare. Desigur, răstignirea lui Isus a fost unică, deoarece ea a servit și ca jertfă de ispășire pentru păcat. Fiind Hristosul, era responsabilitatea Lui să moară pentru popor, după cum citim în Evrei 9:11-28.

Sunt mult prea multe doctrine asociate răstignirii ca să le menționăm pe toate, așa că ne vom limita numai la două: imputarea păcatului nostru lui Isus și faptul că El a murit ca rezultat al judecății divine împotriva păcatului. Vom începe cu ideea imputării.

Imputarea

Imputarea înseamnă atribuire sau socotire. Când vorbim despre imputarea păcatelor noastre lui Isus, pe cruce, ne referim la actul prin care Dumnezeu a atribuit vina păcătoșilor persoanei lui Isus. Deci, când spunem că păcatul nostru I-a fost imputat lui Isus, înțelegem că Dumnezeu L-a învinuit pe El pentru păcatele noastre. Isus n-a păcătuit niciodată și persoana Lui nu era stricată de păcat. Însă, din punct de vedere legal, Dumnezeu L-a socotit pe Isus ca și cum ar fi comis personal fiecare păcat ce i-a fost imputat.

În armonie cu modelele jertfelor pentru păcat ale Vechiului Testament, Isus S-a adus pe Sine ca jertfă pe cruce, ca substitut pentru poporul Său. Cartea Evrei vorbește pe larg despre acest lucru în capitolele 9 și 10. Rolul lui Hristos de înlocuitor al nostru este reflectat în faptul că Biblia Îl numește adesea jertfa noastră, ca în Romani 3:25, Efeseni 5:2 și 1 Ioan 2:2. Tot de aceea El este numit „răscumpărarea” noastră în pasaje precum Matei 20:28, 1 Timotei 2:6 și Evrei 9:15.

Înainte de a-I fi fost imputat păcatul nostru, Isus a fost nevinovat și desăvârșit. Însă, oricât de ciudat ar suna, după ce păcatul nostru a fost socotit în contul lui, Dumnezeu L-a privit ca vinovat de toate păcatele care I-au fost atribuite. Despre asta vorbește Pavel în 2 Corinteni 5:21, când zice:

[Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5:21).

Astfel, când vrem să punem întrebarea: „E drept, e cinstit, e corect ca Dumnezeu să-I impute lui Hristos păcatul nostru?”, avem tendința să ne gândim la un tribunal omenesc și să gândim: „Am imputa vina într-un caz de omor unei alte persoane care n-a comis crima?”

Răspunsul ar fi „nu.” Pus în balanța justiției umane, lucrul acesta ar fi greșit. Însă, primul lucru pe care îl știm despre dreptatea lui Dumnezeu e că este perfectă și, prin urmare, întrucât El este perfect, știm că tot ce face El este corect. Însă Biblia ne spune de ce este drept așa. Spre exemplu, dacă Dumnezeu ar fi ales pe cineva la întâmplare și i-ar fi imputat arbitrar vina mea, n-ar fi fost cinstit și drept. Acest fapt n-ar satisface standardul de neprihănire al lui Dumnezeu. Dar ce-

ar fi dacă, înainte ca omenirea să fi fost creată, Dumnezeu ar fi hotărât să răscumpere omenirea păcătoasă prin Fiul Său, singurul care ar fi putut să poarte de fapt păcatul nostru și să facă ispășire pentru el, în contul neprihănirii și ascultării Lui perfecte? Și, cum ar fi dacă acest lucru nu e o atribuire arbitrară, o atribuire nedorită cuiva căruia i s-ar spune pur și simplu: „Va trebui să porți păcatul”? Ce-ar fi dacă Isus a spus în evanghelii: „Eu Îmi dau viața pentru oile Mele ... Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine”? În cazul acesta, începem să înțelegem că dreptatea lui Dumnezeu nu este arătată niciodată mai perfect decât în planul Său perfect de răscumpărare a umanității păcătoase prin Fiul Său, care avea să-Și dea viața de bună voie și să poarte păcatul nostru, pentru ca noi să avem pace cu Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu este desăvârșită, niciunde mai perfectă decât în imaginea celor întâmplăte la cruce.

— dr. R. Albert Mohler, Jr.

După ce am văzut cum păcatul nostru I-a fost imputat lui Hristos, să ne îndreptăm atenția spre cea de a doua temă legată de răstignire: judecata divină.

Judecata

Moartea omului este întotdeauna o judecată divină contra păcatului. Vedem lucrul acesta în Geneza 3:17-19, Ezechiel 18:4 și Romani 5:12-21. Moartea omului a apărut când Adam a păcătuit în Geneza 3 și a rămas de atunci încoace întrucât păcatul lui Adam ne-a fost imputat.

Și moartea lui Isus a fost tot o judecată divină împotriva păcatului. Înainte ca Dumnezeu să pună vina noastră pe El, Isus n-ar fi putut muri. Dar, odată ce păcatul nostru I-a fost imputat pe cruce, moartea Sa nu a devenit doar posibilă, ci și necesară. Era singurul răspuns drept pe care-l putea da Dumnezeu față de o vină așa de mare.

Ca parte a acestei judecăți, Isus a rămas sub puterea morții trei zile înainte de învierea Sa. Însă vestea bună e că El a purtat toată furia lui Dumnezeu împotriva păcatului nostru, așa că nu mai rămâne nicio judecată divină care să ne amenințe. După cum a spus Isus în Ioan 5:24:

Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață (Ioan 5:24).

Dacă ar trebui să definesc păcatul, aș da o definiție distorsionată. Însă felul în care înțelege Dumnezeu păcatul și gravitatea lui, ce impune judecata Sa, este cea mai bună veste pe care aș putea-o primi. Bineînțeles că nu-mi place să mă uit la păcatul meu. Nu-mi plac efectele lui în viața mea sau în lume. Dar, dacă Dumnezeu nu-l judecă, nu este niciodată rezolvat, iar eu aș încerca orice pentru a evita natura lui. Însă judecata lui Dumnezeu înseamnă că El știe exact ce

este păcatul, ce am comis, dar și ce-mi face el mie și ce face în jurul meu. De aceea, jertfa de Sine a Domnului în moartea Lui jertfitoare pentru a rezolva acele nevoi, dificultăți și probleme este exact răspunsul la problema păcatului meu. Fără acea judecată, fără acea înțelegere și fără acea rezolvare dreaptă a acelui lucru cumplit numit păcat, n-ar exista nicio răscumpărare. Prin urmare, ispășirea lui Hristos este singura veste bună care există. Orice altă religie din lume a încercat să se ocupe de un lucru numit păcat, sau de o imagine a păcatului, să se debaraseze de el, să-l sublimeze, să spună că nu există, să nege trupul. Însă Isus vine cu judecata Sa pe deplin dreaptă și ne spune cu exactitate ce este păcatul. Când face asta, îl ia în întregime asupra Lui, pe cruce. Așadar, pentru creștini și pentru oricine, aceasta este cea mai bună veste dintre toate.

— Dr. Bill Ury

Isus este Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu. El este Cuvântul făcut trup. Cuvântul care era cu Dumnezeu, Cuvântul care era Dumnezeu. El este Fiul care a venit din inima Tatălui pentru a-L face cunoscut. Este important să ținem minte asta, deoarece, atunci când Îl vedem dându-Și viața pe cruce, luând judecata noastră, judecata lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre și judecata noastră asupra vieții Lui, chiar Dumnezeu este în Fiul, care poartă propria Lui judecată împotriva păcatului Său, în fața răzvrătirii noastre și a trădării lui Dumnezeu. Care este vestea bună? Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât nu va aștepta ca noi să plătim pentru păcatele noastre pentru a-L putea cunoaște. El nu va aștepta ca noi să aruncăm o punte peste prăpastia care ne desparte de El, ci vine la noi și poartă în propria-I ființă urâtenia, nenorocirea, ticăloșia și răutatea păcatelor noastre, pentru ca apoi să poată revărsa din Sine nu doar iertarea Sa, ci și prezența, viața și dragostea Sa divină în inima noastră. Nu e o veste bună?

— Dr. Steve Blakemore

Până acum am studiat slujba de Hristos sau Mesia a lui Isus în trei perioade: nașterea și pregătirea Lui, lucrarea Sa publică și pătimirea și moartea Sa. Ajunși în punctul acesta, suntem gata să abordăm tema finală: perioada preamăririi lui Isus ca Hristos.

PREAMĂRIREA

Vom descrie preamărirea lui Isus ca fiind perioada de timp care se întinde de la învierea Sa până la viitoarea Sa întoarcere vizibilă. Vom începe cu o scurtă trecere în

revistă a evenimentelor din această perioadă și apoi le vom explora mai detaliat pe unele dintre ele.

Isus a înviat din morți în prima zi a săptămânii care a urmat răstignirii și îngropării Lui. Timp de patruzeci de zile S-a arătat multora dintre ucenicii Săi și i-a învățat despre împărăția lui Dumnezeu, le-a explicat rolul Său în împlinirea Scripturii și a încredințat conducerea bisericii Sale apostolilor. Aceste evenimente sunt consemnate în Matei 28, Marcu 16, Luca 24, Ioan 20–21 și Fapte 1:1-11.

La sfârșitul acestor patruzeci de zile, Isus Și-a binecuvântat poporul și S-a înălțat la cer sub ochii lor, în timp ce niște îngeri au proclamat revenirea Sa. Acestea sunt scrise în Luca 24:36-53 și Fapte 1:1-11.

Înălțându-Se la cer, Isus Și-a prezentat moartea lui Dumnezeu, ca jertfă de ispășire, și S-a așezat la dreapta Lui. Așa a început domnia Sa peste treburile poporului Său, care va continua până când Se va întoarce în slavă ca să-Și judece vrăjmașii și a-Și binecuvânteze poporul cu un pământ și ceruri noi. Găsim aceste detalii în texte precum Efeseni 1:20-22, 2 Tesaloniceni 1:7-10 și Apocalipsa 20:11–22:7.

Vom analiza patru aspecte ale preamăririi lui Isus. Întâi vom aborda învierea Sa, apoi vom menționa înălțarea Sa la cer, în al treilea rând vom discuta despre domnia Sa în locurile cerești și, în fine, vom aborda întoarcerea Sa vizibilă. Să începem cu învierea din morți.

ÎNVIEREA

Moartea este cea mai mare tragedie pe care o cunosc oamenii și cea mai rea manifestare a păcatului în lumea aceasta. Însă vestea bună este că Hristosul, Unul lui Dumnezeu, a biruit moartea pentru noi toți. Când a înviat din mormânt, prin puterea Duhului, a dovedit întregii creații că este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, în care Își găsește toată plăcerea, și moștenitorul împărăției Sale. Un lucru și mai minunat este că a asigurat învierea și binecuvântarea viitoare a tuturor celor care-L urmează cu credincioșie.

Sunt atât de multe aspecte semnificative ale învierii Lui, încât nu le putem menționa pe toate. În consecință, vom aborda doar două, începând cu modul în care învierea a contribuit la înaintarea planului de răscumpărare al lui Dumnezeu.

Planul de răscumpărare

Planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirii și a restului creației a depins de împlinirea promisiunilor legământului Său de a-Și stabili împărăția pe pământ, sub domnia unui urmaș al lui David, cunoscut ca Hristos. Însă nu putea face asta dacă Isus rămânea mort. În sensul acesta, învierea lui Isus a fost un pas crucial care făcea posibilă împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Acesta este unul dintre motivele pentru care Noul Testament spune că învierea este o confirmare a rolului de Hristos al lui Isus, așa cum vedem în Luca 24:45-46, Ioan 2:17-22, Fapte 17:3 și Romani 1:1-4.

Al doilea aspect al învierii lui Isus pe care îl vom menționa este că asigură credincioșilor multe și felurite binecuvântări ale mântuirii.

Binecuvântările mântuirii

Noul Testament asociază învierea lui Isus cu un spectru larg de binecuvântări pe care le primim ca parte a mântuirii noastre. Ea are ca urmare îndreptățirea noastră, care este iertarea păcatelor noastre (Romani 4:25). Este sursa regenerării duhului nostru și deschide ușa spre moștenirea noastră veșnică (1 Petru 1:3-5). Produce fapte bune și o mărturie veritabilă despre Hristos în trupul și viața noastră, după cum citim în 2 Corinteni 4:10-18. Este și sursa viitoarei învieri trupești a celor credincioși, când vom avea trup de slavă, la fel ca al lui Isus, cum citim în Romani 6:4-5 și 1 Corinteni 15:42-53. Cu toate că creștinii rareori se gândesc la ea în felul acesta, învierea lui Isus este esențială pentru multe dintre binecuvântările mântuirii de care ne bucurăm deja, precum și pentru cele pe care le vom primi în viitor.

Învierea lui Isus Hristos din morți este punctul central al Noului Testament. Din ea decurg foarte multe binecuvântări. În primul rând, învierea ne arată cine este Isus. Ea dovedește că este Mesia, Domnul și Fiul lui Dumnezeu. Deci ne învață lucruri mărețe despre Isus, iar în acest lucru este o mare binecuvântare. Trecând mai departe, lucrul cel mai important pentru creștini este că Isus Hristos este viu astăzi. A înviat din morți, iar asta înseamnă că e o persoană pe care o putem cunoaște și cu care ne putem întâlni acum. Mai mult, înseamnă că puterea lui Isus, puterea învierii Lui, este la dispoziția noastră. De fapt, noi credem că această viață nouă vine să locuiască în noi prin Duhul Sfânt. Deci, înseamnă că a trăi ca creștini nu înseamnă a încerca să-L urmăm pe Isus prin propriile noastre puteri, ci că avem puterea învierii Lui în noi. Dar e mai mult decât atât. Învierea ne dă o speranță incredibilă pentru viitor și este modelul pentru ce ni se întâmplă când murim. În învierea lui Isus vedem făgăduința lui Dumnezeu că moartea nu este sfârșitul, că după mormânt vine o viață nouă, învierea – viață trupească. Iar asta a fost o nădejde incredibilă pentru creștini de-a lungul generațiilor, întrucât se confruntă cu moartea. Este o încredere în Isus, că ne va aduce prin moarte la viața Sa. Aș vrea să mai spun ceva – învierea reprezintă și angajamentul lui Dumnezeu de a-Și înnoi creația. Trupul lui Isus este un trup fizic – El nu apare doar ca ființă spirituală după înviere, ci are un trup fizic. Acesta e un semn că Dumnezeu ia materia umană, o răscumpără și o înnoiește. Creația nu e rea; este ceva ce va fi înnoit. Lucrul acesta este arătat limpede în Romani 8, când Pavel spune că întreaga creație va fi înnoită. Învierea este cea care ne dă acest indiciu și această încredere.

— Dr. Peter Walker

Reținând învierea lui Isus, să ne îndreptăm atenția spre înălțarea Sa la cer.

ÎNĂLȚAREA

Înălțarea a avut loc când Isus a fost ridicat miraculos la cer în prezența lui Dumnezeu. Bineînțeles că, în natura Sa divină, Fiul lui Dumnezeu este tot timpul prezent peste tot. Dar, în ceea ce privește natura Sa umană, înălțarea a mutat trupul și sufletul lui Isus din tărâmul nostru pământesc în cel ceresc, locuit de îngeri și sufletul credincioșilor plecați din viața aceasta. Scriptura consemnează acest eveniment în Luca 24:50-53 și Fapte 1:9-11 și face referire la el în multe alte locuri.

Vom explora două aspecte ale rolului de Hristos al lui Isus, care pot fi asociate cu înălțarea Sa: autoritatea apostolică acordată de Isus apostolilor Săi și așezarea Sa pe tron la dreapta lui Dumnezeu. Mai întâi să analizăm subiectul autorității apostolice.

Autoritatea apostolică

Ca urmare a ispășirii păcatului și a împlinirii întregii neprihăniri, Dumnezeu I-a dat lui Isus o putere și o autoritate fără seamăn asupra întregii creații. În Matei 28:18, Isus a spus ucenicilor Săi:

Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ (Matei 28:18).

Mai mult, la înălțarea Sa, Isus a delegat apostolilor o parte din autoritatea Sa, pentru ca ei să poată vorbi cu autoritate infailibilă în Numele Lui, pentru a întemeia și a zidi biserica. Apostolii care au primit această autoritate au fost cei unsprezece ucenici credincioși inițiali, Matia, care l-a înlocuit pe trădătorul Iuda (Fapte 1:26), și Pavel, care a primit autoritatea printr-o hotărâre specială.

Ca rezultat al acestei autorități delegate, apostolii au putut să scrie și să aprobe Scripturi noi și să vorbească în mod infailibil în chestiuni de doctrină. După cum vedem în Fapte 1:24-26, această autoritate a fost numai pentru apostoli, care au primit-o direct de la Hristos și nu putea fi transmisă prin mijloace umane. În consecință, nu au mai existat alți apostoli care să aibă acest nivel de autoritate.

Apostolul Pavel a făcut aluzie la acest fapt în Efeseni 2:19-20, unde a spus că Biserica universală este:

Oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos (Ioan 2:19-20).

Apostolii autorizați au reprezentat o categorie specială de conducători ai bisericii, aparținând doar perioadei de întemeiere a bisericii universale.

Având această înțelegere a autorității apostolice, suntem gata să abordăm un al doilea aspect al înălțării lui Isus la ceruri, și anume întronarea Sa.

Întronarea

Așezarea lui Hristos în ceruri, cu Dumnezeu, înseamnă că Hristos a fost biruitor asupra tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai poporului Său. Mai ales în Efeseni 2, Pavel spune că acești vrăjmași sunt dușmanii cosmici ai universului, conducătorii și autoritățile întunericului actual. Acele forțe au fost biruite prin învierea lui Hristos din morți, iar Hristos șade acum la dreapta lui Dumnezeu. Vestea bună este că și noi suntem așezați la dreapta lui Dumnezeu. Așadar, ca creștini, și noi biruim toate forțele demonice și rele ale universului. Nu trebuie să ne temem de puterile invizibile pe care unii oameni pretind a le avea asupra noastră, întrucât Hristos le-a biruit, iar noi suntem victorioși împreună cu El.

— dr. Frank Thielman

Atunci când Isus S-a înălțat la cer, Și-a prezentat jertfa în Templul ceresc și apoi S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Această succesiune de evenimente este menționată în Evrei 1:3, 9:11-14 și 10:12-14.

Actul așezării la dreapta lui Dumnezeu a constituit întronarea lui Isus ca vasal sau împărat slujitor al lui Dumnezeu Tatăl, în ceruri. Acest loc mesianic de onoare a fost profețit prima dată de împăratul David în Psalmul 110, iar Noul Testament menționează frecvent că acum e al lui Isus în texte precum Marcu 16:19, Luca 22:69, Efeseni 1:20-21 și 1 Petru 3:22.

Întronarea a definitivat asumarea de către Isus a slujbei de Hristos. Fusese ales înainte de întruparea Sa și uns la botez, dar abia după înălțare a preluat tronul și a început să domnească în mod oficial.

Orice aspect al acțiunilor Domnului și toate mișcările Lui, orice relație a Lui cu orice aspect al timpului nostru este importantă pentru răscumpărare. Din punct de vedere spiritual, faptul că El șade la dreapta Tatălui pe tron este o mare confirmare pentru noi că, la sfârșitul întregii istorii umane, ne așteaptă victoria. El este Împăratul care a câștigat fiecare bătălie. Cu toate că acum nu simțim asta, în realitate așa este. Acesta este conceptul cosmic. Transformarea întregului univers, domnia Sa absolută, toate acestea ne sunt arătate în domnia Sa suverană de pe tron. Însă lucrul cel mai mareț cu privire la identitatea lui Isus este că Cel care domnește e un om glorificat. Fiul lui Dumnezeu care a devenit Fiul Omului, astfel că întruparea Sa nu se va sfârși niciodată. El nu a devenit doar un duh, ci a dus umanitatea în cer, iar Cel care stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl este un tâmplar evreu care este Fiul lui Dumnezeu. El trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi. Există acest amestec minunat între domnia Sa, suveranitatea Sa, stăpânirea Sa, biruința Sa absolută asupra a tot ce s-a întâmplat. Dar și această incredibilă intimitate, această preluare a noastră în El, încât viața Sa de mijlocire, această rugăciune

și preocupare puternică pentru viața noastră, să continue. Deci, acest Mântuitor desăvârșit ne este arătat pe tron. Da, El este cu totul vrednic să primească închinarea și să fie adorat, dar această vrednicie este echilibrată, din punctul nostru de vedere, de această incredibilă dăruire de Sine, acest concept uimitor. M-am gândit la toate imnurile scrise de-a lungul anilor, care vorbesc, aproape șocant, la timpul prezent despre rănilor Sale sângerânde. Prima mea reacție a fost: El a sângerat și apoi a murit. Însă când se cântă despre realitatea tronului Său, se spune că poartă cinci răni sângerânde primite pe Golgota. Cred că încearcă să ne spună să nu uităm de întruparea Lui, că viața Sa pe tron este de Hristos întrupat, care este Domnul cerului și al pământului, dar și Domnul tuturor nevoilor noastre zilnice. Prin urmare, dacă ne gândim la lucrarea Sa de pe tron, există mari implicații pentru creștin chiar și azi.

— dr. Bill Ury

După ce am analizat preamărirea lui Isus din prisma învierii și a înălțării, să ne îndreptăm atenția spre domnia Lui actuală în cer.

DOMNIA

Cuvântul „domnie” este un termen tehnic folosit în teologie pentru cârmuirea și guvernarea continuă a lui Isus din locul măririi și puterii din cer. Se referă la toate lucrurile pe care le face Isus în domnia Sa actuală ca împărat vasal al lui Dumnezeu.

Când Scripturile descriu activitatea actuală a lui Isus, afirmă adesea că El șade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. Pentru unii cititori moderni, acest limbaj poate fi derutant. Isus nu stă doar lângă Tatăl, așteptând momentul întoarcerii, ci șade pe un tron. Asta înseamnă că împărățește peste împărăția Sa. El este împăratul vasal care stă la dreapta lui Dumnezeu. Și va continua să domnească peste noi și să mijlocească pentru noi până când Se va întoarce. Domnia lui Isus dovedește că este biruitor asupra păcatului și a morții și îl autorizează să ofere poporului Său o mângâiere necurmată în mijlocul oricărei probleme cu care se confruntă în viață.

Scriptura ne spune că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta este o expresie antropomorfă, care arată că Hristos a primit conducerea Bisericii și a universului. La înălțare, El S-a făcut părtaș slavei de care aceasta este însoțită. Însă faptul că se spune că șade nu înseamnă că Isus S-a înălțat la un loc de odihnă. El își continuă lucrarea de împărat, profet și preot al nostru.

— Rev. Jim Maples

Vom vorbi despre lucrurile pe care le face Isus în domnia Sa cerească din trei puncte de vedere ale rolului Său de Hristos preamărit: în primul rând, cuvântul Său profetic și Duhul Sfânt; în al doilea rând, mijlocirea Sa preoțească înaintea Tatălui și, în

al treilea rând, domnia Sa împărătească asupra poporului Său. Să vedem întâi cuvântul Său profetic și Duhul Său.

Cuvântul și Duhul

După cum vedem în Fapte 2:33, una din primele modalități prin care Isus Și-a exercitat slujirea profetică a fost trimiterea Duhului Sfânt ca dar pentru biserică. Fapte 2 consemnează că pogorârea Duhului Sfânt a fost însoțită de limbi de foc, de un vâjâit de vânt puternic și de o slăvire exuberantă a lui Dumnezeu în limbile iudeilor răspândiți prin lume. Întrucât Duhul Sfânt a împuternicit biserica să fie martora profetică a lui Isus în lume, aceasta a fost o lucrare profetică. Petru a explicat că aceste semne împlineau profeția făcută în Ioel 2, conform căreia, la sfârșitul vremurilor, Duhul îi va împuternici pentru lucrare pe toți credincioșii Lui.

De la Cincizecime, Isus a continuat să trimită Duhul pentru a sluji bisericii în moduri profetice, cu toate că manifestările extraordinare de la Cincizecime au fost departe de normă. Poate că cel mai obișnuit exemplu este că trimite Duhul ca să ne lumineze și să ne dea pricepere când citim Scripturile.

Slujirea profetică a lui Isus din timpul domniei cerești a inclus și inspirarea Scripturii. După cum citim în 2 Timotei 3:15-16 și 2 Petru 3:15-16, El a trimis Duhul pentru a-i inspira pe apostoli să scrie cuvântul infailibil al lui Hristos către poporul Său. Și Isus continuă să slujească bisericii prin cuvânt, păstrând Scripturile pentru noi și trimițând Duhul Său să-i înzestreze pe slujitorii bisericii ca să predice Cuvântul adunării lor și să-i evanghelizeze pe cei pierduți, după cum vedem în pasaje ca Filipeni 1:14, 1 Tesaloniceni 2:13 și Evrei 13:7.

Pe lângă cuvântul și Duhul profetic, domnia lui Isus include mijlocirea Sa preoțească.

Mijlocirea

La înălțare, Isus a venit la Tatăl cu sângele Său pentru ispășirea păcatelor poporului Său. Această acțiune este irepetabilă. Însă beneficiile ei, cum ar fi iertarea, curățirea și vindecarea, trebuie să fie aplicate vieții noastre în mod continuu. În cele din urmă, ne vom bucura de curăție, sănătate și prosperitate nesfârșite în noile ceruri și noul pământ. Dar, între timp, Isus mijlocește pentru noi înaintea Tatălui, rugându-L să ne dea o parte din acele binecuvântări în timpul vieții noastre pe pământ. Mijlocirea Sa este menționată în pasaje precum Evrei 7:25-26, 9:11-26, 10:19-22 și 1 Ioan 2:2.

Lucrarea integrală a lui Hristos ca Preot are două aspecte. Unul este că Și-a dat viața pentru noi, lucru pe care îl percepem în termenii crucii – El merge la cruce ca înlocuitorul nostru, ne ia locul. Ne ia păcatul asupra Sa și plătește pentru el în întregime. Preotul era, de asemenea, cel care mijlocea pentru popor, era mijlocitorul, intermediarul între Dumnezeu și popor, rugându-se pentru ei, reprezentându-i. Hristos le face pe amândouă. Lucrarea Sa

preoțească de mijlocire nu s-a sfârșit odată cu crucea. Nu. Crucea Lui a luat sfârșit. El este înlocuitorul nostru, reprezentantul nostru, dar continuă să Se roage pentru noi, să mijlocească pentru noi. De ce face asta? Nu pentru că crucea ar fi zadarnică, ci pentru că El ne aplică acea lucrare încontinuu. Noi încă păcătuim; încă nu suntem într-o stare glorificată. El continuă să prezinte înaintea Tatălui ce a făcut pentru noi. Continuă să Se roage prin Duhul în moduri în care noi nu știm să ne rugăm. Și face asta ca mijlocitor al nostru, ca mediator, ca cel care ne reprezintă în orice aspect al vieții, atât ca jertfă, cât și ca mijlocitor.

— dr. Stephen Wellum

Din păcate, mulți creștini trudes sub impresia falsă că, atunci când păcătuiesc, stau singuri și neajutorați înaintea lui Dumnezeu, trebuind să dea socoteală de eșecurile lor. Însă frumoasa realitate este că, la fel cum a plătit pentru păcatele noastre pe cruce, Hristos mijlocește acum pentru noi înaintea Tatălui din ceruri, având grijă ca Tatăl să ne ierte și să ne binecuvânteze în continuare. Niciodată nu suntem singuri în tribunalul ceresc al lui Dumnezeu, deoarece Isus Se roagă încontinuu pentru noi.

Isus are încă un rol continuu, personal și relațional pe care îl joacă în viața noastră, ca avocat, mijlocitor și reprezentant. El este avocatul nostru care zilnic Se înfățișează înaintea marelui Judecător și pledează pentru noi. Vestea extraordinară este că, datorită lucrării Sale de ispășire, nu pierde niciun proces. În rolul Său de mijlocitor, ca Mare Preot, El apelează întotdeauna la lucrarea Sa perfectă și completă făcută pentru noi și are mereu succes și izbândă.

— dr. K. Erik Thoennes

După ce am discutat despre cuvântul și Duhul lui Isus, precum și despre lucrarea Lui de mijlocire, să ne îndreptăm atenția spre cârmuirea Sa ca Împărat.

Cârmuirea

Cârmuirea continuă a lui Isus constă, în parte, din guvernarea bisericii, pe care Biblia o descrie atât ca Mireasa Sa (în texte precum Efeseni 5:23-29), cât și ca Trupul Său (în 1 Corinteni 12:27).

Ca fiu și moștenitor al lui David, Isus cârmuiește și popoarele, supunându-le cârmuirii și guvernării Sale neprihănite. Vedem ideea aceasta dezvoltată în Matei 28:19-20, 1 Corinteni 15:24-28 și Apocalipsa 22:16.

Mai mult, ca întruchipare perfectă a lui Dumnezeu și ca adevărata imagine a umanității restabilite, Isus cârmuiește de drept ca Domnul întregii creații, după cum vedem în Evrei 2:7-8.

Pe deasupra, Isus este atât de înălțat, încât are autoritate deplină asupra tuturor puterilor și autorităților, fie acestea îngeri sau demoni, lucru pe care-l vedem în Romani

8:38-39 și Coloseni 1:16; 2:15. Iată cum rezumă Pavel cârmuirea lui Isus în Filipeni 2:9-11:

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul (Filipeni 2: 9-11).

Isus guvernează totul – biserica, popoarele, creația și lumea spirituală a îngerilor și demonilor. Cârmuirea Sa nu ne pare întotdeauna predictibilă, însă El cârmuiește după planul ascuns al lui Dumnezeu. Biblia ne asigură că cei care-L urmează nu au a se teme de nimic, deoarece Hristos domnește peste toate. Victoria noastră finală este asigurată. Nu ni se poate întâmpla nimic care să scape de sub controlul și autoritatea Sa. Tot ce există este sub autoritatea și puterea Sa – de la funcționarea universului până la cea mai mică particulă subatomică. Până la urmă, toți împărații și toate neamurile pământului și toate ființele spirituale vor recunoaște supremația Sa și se vor închina înaintea Lui.

După ce am explorat învierea, înălțarea și domnia lui Isus, suntem gata să ne îndreptăm spre un aspect viitor al lucrării Lui mesianice: întoarcerea vizibilă.

ÎNTOARCEREA

Noul Testament arată că, întrucât este Hristosul, Isus va reveni în mod vizibil, în trupul Său glorificat, pentru a desăvârși împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Întoarcerea Lui este o doctrină centrală a credinței creștine, despre care vorbesc pasaje precum Fapte 1:11, 1 Tesaloniceni 4:13-18, 2 Tesaloniceni 1:5-10 și 1 Corinteni 15:23.

Vom organiza studierea întoarcerii finale a lui Isus în jurul a doar două din lucrurile pe care le va împlini El atunci: judecata tuturor duhurilor și a întregii umanități și înnoirea creației. Să vedem mai întâi judecata duhurilor și a umanității.

Judecata

Din postura de Hristos și Împărat, unul din rolurile lui Isus este cel de Judecător în ziua de pe urmă, dând fiecărui înger, demon și fiecărui om ceea ce i se cuvine. După cum a spus chiar El în Matei 25:31-46, fiecare om care a murit va fi înviat și apoi toți oamenii vor fi judecați pe baza faptelor lor. Cei care au făcut fapte bune vor fi răsplățiți cu viață veșnică, binecuvântată, iar cei care au făcut fapte rele vor fi condamnați la chin veșnic. Judecata este menționată și în texte precum Ioan 5:22-30, Fapte 10:42, 17:31 și 2 Corinteni 5:10.

Sigur că Biblia afirmă că oamenii pot face fapte bune doar dacă Duhul Sfânt locuiește cu putere în ei. Iar dacă credincioșii n-ar fi fost îndreptățiți în Hristos, nici acestea n-ar avea nicio valoare. Credincioșii nu au absolut nimic în ei înșiși care să-i facă superiori necredincioșilor. După cum scrie Pavel în Efeseni 2:8-10:

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele (Efeseni 2:8-10).

Pe cont propriu, toată omenirea este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Dar, la judecata finală, cei care avem credință în Hristos vom fi socotiți ca și cum am fi murit pentru păcatele noastre în moartea lui Hristos. Așa că, în loc să fim condamnați, vom fi răsplătiți pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a făcut prin noi.

În starea noastră binecuvântată, vom scăpa complet de frica morții. Trupul nostru glorificat va fi ca cel pe care Isus îl are deja și vom trăi veșnic în pace și prosperitate, fără vină, stricăciune și prezența păcatului. Mai presus de toate, Îl vom vedea față în față pe Dumnezeu și Mântuitorul nostru și ne vom odihni în bunăvoința Sa.

Ca parte a răsplății noastre, vom fi investiți și cu autoritate în noile ceruri și noul pământ, ca să domnim împreună cu Hristos. Vedem lucrul acesta în Romani 8:17 și 2 Timotei 2:12. Unul din modurile principale în care ne vom exercita această autoritate va fi alăturându-ne lui Isus la judecata îngerilor și a demonilor, așa cum ne învață Pavel în 1 Corinteni 6:3. Rezultatul va fi asemenea celui de la judecata oamenilor. Îngerii neprihăniți vor fi răsplătiți, iar demonii vor fi condamnați, după cum citim în Matei 25:41.

Având această înțelegere cu privire la judecata duhurilor și a umanității, să ne îndreptăm atenția către înnoirea creației, care va avea și ea loc la întoarcerea lui Isus.

Înnoirea

După cum spune Pavel în Romani 8:19-22, când Dumnezeu a blestemat pământul din cauza păcatului lui Adam, blestemul a afectat întreaga creație. Drept urmare, întregul univers este supus stricăciunii. Însă, după cum citim în Romani 8:21 și Apocalipsa 22:3, când va reveni, Isus va elibera creația de robia păcatului și a morții. Atunci vom moșteni și vom cârmui un pământ bun și desăvârșit, chiar mai bun decât prima creație. Profeții Vechiului Testament au văzut această creație restabilită prin hrană din belșug, pace între oameni și animale și prin închinarea și slujirea lui Dumnezeu cu bucurie. Vedem asta în Isaia, Ieremia și Zaharia. Această înnoire a creației va necesita întâi curățirea lumii prin foc, așa cum a revelat Petru în 2 Petru 3:10-13. Însă rezultatul va fi minunat, așa cum a spus Petru în 2 Petru 3:13:

Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea (2 Petru 3:13).

Imaginea cerurilor noi și a pământului nou pe care o găsim în Apocalipsa, de pildă, este că va fi și o grădină și o cetate. Acolo sunt pomi care ne amintesc în special de pomul cunoștinței binelui și răului și de pomul vieții. Însă există și o cetate măreață. Vedem un grandios Nou Ierusalim care coboară din cer, prin care curge un râu, lucru

care ne duce iarăși cu gândul la grădină. Așadar, acolo vor fi toate plăcerile și frumusețea grădinii, dar și tot rafinamentul și civilizația la care te aștepti într-un oraș. Iar noi abia așteptăm să ajungem acolo. Nu vor mai fi calamități. Totuși, cred că natura va continua să demonstreze cu putere cine este Dumnezeu și probabil că vor fi lucrări impresionante ale puterii lui Dumnezeu, atât în cer cât și pe pământ, dar acestea nu vor fi calamități, deoarece acolo nu va mai fi durere, nici întristare, căci Dumnezeu Își va ocroti poporul de toate acestea. În mod concret, spune Petru, așteptăm ceruri noi și un pământ nou în care va locui neprihănirea. Va fi o societate perfect neprihănită și dreaptă, ceva bun pentru noi toți. Toate durerile pe care le avem aici pe pământ, toate tragediile pentru care vărsăm lacrimi astăzi, și pe bună dreptate, nu se vor mai repeta când vom merge în slavă și totul va fi îndreptat. Deplina dreptate a lui Dumnezeu va domni, iar noi vom fi plini de recunoștință pentru îndurarea Lui.

— dr. John Frame

Gândiți-vă la lucrurile acestea în felul următor. Toți știm că creația poate fi un loc minunat. Chiar dacă ea se află încă sub blestemul păcatului, uneori putem fi uluiți de frumusețea ei, uimiți de complexitatea ei și copleșiți de bucuriile pe care ni le aduce. Bun, imaginați-vă cum ar arăta creația fără blestemul păcatului, fără durere, fără boală, fără război și chiar fără moarte. Imaginați-vă încântarea trăirii în noua creație la întoarcerea lui Isus – frumusețea, complexitatea și bucuriile ei. Fiindcă Isus este Hristosul care domnește peste toți, El are autoritatea și puterea de a face o lume desăvârșită pentru noi, în care Îl vom slăvi pe Dumnezeu și ne vom bucura de El în veci.

Ca ucenici ai lui Isus Hristos, marea noastră speranță e că El va reveni și ne va da binecuvântările împărăției Lui. Această viziune a viitorului ar trebui să ne motiveze să-L slujim pe Dumnezeu cu un sentiment de urgență, vestind evanghelia Sa celor pierduți. Ar trebui să ne încurajeze să trăim o viață de curăție, chiar dacă știm că nu vom fi condamnați pentru păcatul nostru pentru că suntem păstrați în siguranță în Hristos. Și ar trebui să ne încurajeze să-L iubim și să-I mulțumim pentru marile binecuvântări pe care ni le-a promis.

CONCLUZIE

În această lecție despre Isus Hristosul, am trecut în revistă evenimentele și semnificația vieții și lucrării Sale pământești, examinând perioada nașterii și pregătirii Sale, lucrarea publică, pătimirea și moartea Sa și, în cele din urmă, preamărirea Sa. Fiecare din aceste părți ale vieții lui Isus ne oferă o înțelegere semnificativă cu privire la rolul lui Isus ca Hristosul lui Dumnezeu.

Isus Hristos este cea mai puternică și mai captivantă persoană care a trăit vreodată. Un lucru și mai încântător este că El trăiește și azi, slujind ca profet, preot și împărat de pe tronul Său din ceruri. Dacă Îl slujim cu credințioșie, ne asigură în Cuvântul

Său că binecuvântările noastre din lumea viitoare ne vor depăși cele mai mari speranțe. În următoarele lecții din acest ciclu vom analiza în mare detaliu slujbele de profet, preot și împărat ale lui Isus. Însă chiar și în această etapă am văzut deja destule motive pentru a ne minuna de frumusețea și măreția lui Hristos și a ne încredința viața în mâna Lui.